ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 5.] ராக்ஷஸ௵ புரட்டாசி௴ [ஸஞ்சிகை 8.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

காஞ்சீபுரம்.

இந்தியாவில் நகரநிர்மாண விஷயமாக ராஜங்கத்தாரால் வரவழைக்கப்பட்ட ப்ரொபெஸர் கெட்டஸ் என்பவர் காஞ்சீபுரத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, அதன் விசாலமானவையும், இருபுறங்களிலும் வ்ருக்ஷபங்திகளாலும், நன்கமைந்த வஸதிகளாலும் அலங்கரிப்பட்டவையுமான வீதிகளையும், தேவாலயங்களையும் யோசித்து, இவ்வித நகரம், இந்தியாவிலும், பூமியில் மற்றெங்கும் காண இயலாதென்றும், நகரங்களின் அமைப்பு காஞ்சீபுரம் அமைந்த வண்ணம் ஏற்படுதல் யுக்தமென்றும் அபிப்ராயப்பட்டனர். நகர்க்குள் கச்சிமாநகரம் முக்யமானதென்பது பெரியோர் கொள்கை.

தாழ்த்திய ஜாதியரை உயர்த்தும் ஸபை.

ஹிந்துமத மென்பதற்கு ப்ரச்சந்ந விரோதிகளும் ப்ரகாச விரோதிகளும் கூடும் ஸ்தலங்கள் பலவற்றுள், சென்னைநகரின் கிறிஸ்தவ கலாசாலையைச் சேர்ந்த ஆண்டர்ஸன் ஹால் என்பது ஒன்று. கீழ்ப்படுத்தப்பட்ட ஜநங்களை உயர்த்தும் ஸபையெனக்கூடிய Depressed classes Mission என்

ஞெருரு ஸபையார் அங்கே ஸமீபத்தில் கூடினார்கள். அவர்க்குள் பேசியவர், "ஓ ஹிந்துமதமே! நீ தாழ்ந்த ஜாதியரை மேல்படுத்தும் ப்ரயத்நவிரோதியானால் உனக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்படும். ஆனால் நீ நல்ல பிள்ளையென்று நம்புகிறோம். அப்படிச் செய்யமாட்டாய். நீ தாழ்த்திய ஜாதிகளைக் கிறிஸ்தவரும் மஹம்மதியரும் ஏற்றுக்கொள்கின்றார்கள் பார். அதற்காகக் கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்க்கு நாம் வந்தநம் அளிக்கின்றோம்; கெட்டுப்போகாதே. தாழ்ந்த ஜாதியரைப் பணத்தைச் செலவுசெய்து உயர்த்து; அவரை உனக்குள் வைத்துக்கொள்" என்று இவ்விதமாகப் பொருள் விளங்க உபந்யாஸம் செய்தனர்.

இதற்காக ஹிந்துமதம் அவர்க்கு மிகவும் க்ருதஜ்ஞதை பாராட்டுமென்று நம்புகின்றோம். ஐயோ! இக்காலத்தில் இப்படி முதுகைத் தட்டி அதை ஆதரிப்பவரற்று அது கலங்குகின்றதே!

ஹிந்துமதம் அந்யமதஸ்தர் ப்ரயத்நத்தால் நசித்துப் போகுமென்று எண்ணிப் பரிஹாரம் சொல்பவரைக் கேட்கின்றோம். அது நசித்துப்போனாலென்ன? உலகத்தவர்க்குத்தானே அது நசிக்கும்? அது உண்மையாயின் அதனுடைய நாசத்தால் உண்டாகும் நஷ்டம் உலக்கத்தவருடையதா? அதனுடையதா? அது உண்மை யில்லாவிட்டால் அது நசிப்பது நன்மைதானே.

செல்வமும் வன்மையும் எந்த மதஸ்தர்க்கு உண்டோ அவர் அந்யமதஸ்தர்களைத் தமக்குட்படுத்துவது ஸஹஜமே. அதனுடன் ஸ்வமதாபிமாநமும் ஐக்யமும் அவர்க்குண்டாய், அந்ய மதஸ்தர்க்கு அவையில்லாவிட்டால், அவர் ஜயிப்பதும் ஸஹஜமே. ஐக்யமும் அபிமாநமும் மஹம்மதியர்க்கு உண்டு. இயேசுவென்பவர் ஆடுகள் தேட, மஹம்மதியர் ஸமாஜம் இடங்கொடாது. ஆண்டர்ஸன் ஹாலில் கூடும் ஹிந்துக்களாகப் பிறந்தவர் ஹிந்துமதாபிமாநம் அற்றவர்; ஹிந்துக்களுடன் ஐக்யமும் இல்லாதவர். இந்தக் கூட்டத்தில் தேவ இடையனை கிறிஸ்துவின் பட்டிக்குள் சேர்க்கக் கூடிய ஆட்டுக்குட்டிகள் கிடைப்பதரிது. ஆயினும், இவர் சொற்களைக் கேட்கும் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளில் அவை கிடைக்கலாம்.

தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதிகளாவது என்ன? யார் அவரைத் தாழ்த்தினார்கள்? நமக்குக் கிறிஸ்தவர் ஹீதன் (Heathen) எனப் பெயர் அளித்திருக்கின்றனர். அந்த சப்தார்த்தம் பொய்த் தேவ

ரைத் தொழுபவர்; அதாவது கிறிஸ்தவராகாதவர் என்பது தான். கிறிஸ்தவரும் மஹம்மதியரும் நம்மை நம்பாதவர் (Infidels) என்று அழைக்கின்றனர். அவர் மதங்களை நம்பாத காரணத்தால் நாம் இந்தப் பெயரை அவரிடம் அடைந்தோம். நாம் ஆர்யரென்றும், நாம் வஸித்த நாடு ஆர்யநாடென்றும் சொல்லிக்கொள்ளக்கூடிய காலத்தில், அந்ய தேசத்தவரை நாம் ம்லேச்சரென்று சொன்னோம். அதன் பொருள் அவர் அநார்யர்; அதாவது ஆர்ய பாஷை பேசாதவர்; ஆர்யகொள்கைகட்குப் புறம்பானவர் என்றர்த்தம். ஆர்யர் நான்கு வர்ணத்தில் அடங்கியவர். அநார்யர்க்குள் ஆர்யாசாரங்களை ஒப்புக்கொண்டவர் சூத்ரரெனப்பட்டார் என்பாருமுளர். இவர் தாழ்த்திய ஜாதியரன்று. சண்டாள ரென்பவர் தான் தாழ்த்திய ஜாதியரெனச் சொல்லப்பட்டவர். அவர்களுடைய க்ரூர கர்மங்களால் அவர்க்கு அப்பெயர் வாய்த்தது. ப்ராஹ்மண ஸ்த்ரீகளிடம் சூத்ர புருஷரால் உண்டானவர் சண்டாளரெனப்படுபவர்; இது முன்காலத்திய கதை; இக்காலத்துக்குப் பொருந்தாது. இவர்களை யார் தாழ்த்தியது? எந்த நாட்டில் இத்தகைய ஜநங்கள் தாழாது நிற்பர்? இவரும், குணங்களில் குன்றாமல் ஏழ்மைத்தனத்தால் தாழ்த்தப்பட்ட ஜநங்களும், ஐரோப்பிய நகரங்கட்குள் ஏராளமாய் இருக்கின்றனரே? நம் நாட்டைப் பழிப்பானேன்?

ஹிந்துமதம் இவர்க்கு உண்டி உடை கொடுத்தல் கூடாதென வில்லையே. அவர்க்குப் படிப்பு கூடாதெனவில்லையே. இவர்க்காக உழைக்கும் பாதிரிமார், இவரைப்போல் தமது நாட்டில் வருந்தும் ஜநங்களுக்காக உழைக்கக்கூடாதோ? அவர் கிறிஸ்தவரா யிருக்கின்றபடியால், கிறிஸ்தவராகாத நம் தாழ்ந்த ஜாதியரைக் கிறிஸ்தவராக்க உழைக்கின்றனர். ஆய்விட்டாராகில், அவர்க்கு உண்டி உடை தருகின்றனர்; உத்யோகம் தருகின்றனர்; பழகிய யானையைக் கொண்டு புதிய காட்டு யானைகளைப் பிடிக்கும் வண்ணம், அந்யரைக் கிறிஸ்தவராக்க அவரை உபயோகிக்கின்றனர். அவர்க்கும் ஹிந்துக்களுக்கும் வ்யவஹாரம் உண்டானால், அவர்க்காக் வ்யவஹாரத்தில் வ்யாபிரிக்கின்றனர். இதெல்லாம் செய்வர். ஆனால் தமது பெண்களை அவர்க்குக் கொடார். அவர் பெண்களையும் தாம் கட்டிக்கொள்ளார். அவருடன் ஸஹபோஜநத்துக்கும் இசையமாட்டார். ஸர்க்காரில் நிலம் ஸுலபமாக ஸம்பாதித்துக் கிறிஸ்தவரான தாழ்ந்த ஜாதியர்க்கு ஈவர். அவரைத் தமக்காக அவற்றுள் உழைக்க

வும் செய்வர். தமக்கு அவரைப் பணிவிடை செய்யச் சொல்லுவர். ஹிந்து மேல்ஜாதியர்க்கு இவ்விதத்தொழில் செய்தவரைத் தமக்கு அத்தொழிலே செய்யும்படி மாற்றுவர். இதற்காக ஆண்டர்ஸன் ஹாலில் பாதிரிமார்க்கு வந்தநம் கிடைக்கின்றது.

முன்போலவா கிறிஸ்தவரான சண்டாளர் இருக்கின்றனர்? அவர் நன்ருக உண்கின்ருர், உடுக்கின்ருர், படிக்கின்ருரே எனக் கூடும். பாதிரிமார் அவர் அப்படியாக உதவுகின்றனர். பாதிரிமார்க்குப் பணமுண்டு. ஹிந்துக்கட்கு அவ்வண்ணம் பணமில்லையே! ஹிந்துக்களில் வக்கீல்களும் உத்யோகஸ்தரும் பணக்காரர். இவருள் பலர் ஆண்டர்ஸன் ஹாலில் கூடுகின்றனர். அவர் புண்யம் ஸம்பாதிப்பதை யார் தடுக்கின்ருர்கள்? அதற்காகக் கேட்பாரற்றுப் போன ஹிந்து மதத்தைப் பழிப்பானேன்?

நமக்கும் செல்வமும் செல்வாக்கும் இருந்தால், ஆண்டர்ஸன் ஹாலில் கூடுகின்றவரை யொத்த சிலர்க்குப் பொருள் கொடுத்து, லண்டன் நகரம் கீழ்க்கோடியிலும், அப்படிப்பட்ட இதர ஐரோப்ய நகர பாகங்கட்கும் அனுப்பி, அங்கு கஷ்டப்படும் ஜநங்களைப் பார்த்து, “உங்களைக் கிறிஸ்தவர் அநாதரவு செய்கின்றனர்; எங்கள் மதத்தைச் சேருங்கள்,” என்று சொல்லிச் சிலரை ஹிந்துக்களாக்கலாம். இன்னும் பாதிரிமார்க்கு இந்நாட்டில் சாயும்வண்ணம், நமக்கும் அங்கு சாய்கால் கிடைத்தால், இன்னும் என்னென்னமோ செய்யலாம். அங்கே நமக்கொரு ஹால் கிடைத்தால், அவ்விடம், கிறிஸ்தவராகப் பிறந்த சிலர் கூடிக் கிறிஸ்தவரைப் பழித்து, நமக்கு வந்தநமும் அளிக்கலாம். ஆனுல் அது ஊமன் கண்ட கனுவல்லவோ? ஆண்டர்ஸன் ஹாலில் கூடுபவர் இவற்றையெல்லாம் நினைக்கவேண்டும்.

பஞ்சமர் படித்தால் ஹிந்துமதம் கஷ்டப்படுவானேன்? அவர் க்ரூரகர்மங்களை யொழித்தால் வருந்துபவர் யாவர்? அவர்கள் செத்த ம்ருகங்களை உண்ணுமல் விட்டால் யார்க்கென்ன துன்பம் விளையும்? அவர்கள் உடம்பிலும் உடையிலும் உண்டியிலும் அழுக்கைப் போக்கினுல் எவன்தான் அழப்போகின்ருன்? இதற்கெல்லாம் ஹிந்து மதத்தைப் பழிப்பதேன்?

இந்த நாட்டில் இங்கிலீஷ் படித்தவர் அனைவரும் மெய்வருத்தம் கொள்ளாமல் பிழைக்கப் பார்க்கின்றனர். பாதிரிமார் ப்ரயத்

நம் பயிர்த்தொழிற்கு ஆளின்றிச் செய்கின்றது. ஐரோப்பர் லாபம் பெற வ்ருத்திசெய்யும் காபீ, டீ, கரும்பு முதலான பயிர்த்தோட்டங்கட்காகக் கங்காணியர் வலையில் சிக்கிய கூலிவேலை செய்யும் ஜநங்கள் தேசத்தை விட்டொழிகின்றன. ராஜாங்கத்தார் செய்யும் நிலவரி உயர்த்தும் செட்டில்மெண்டுகள் ஒருபுறம் நிலைத்து நிற்கப், பயிர்செய்யும் கூலியாட்கள் பலர் ப்ரயத்நத்தால் மற்றோர் புறம் அத்தொழிலை விட்டகல, மிராசுதார் படும்பாட்டையும் ஆண்டர்ஸன் ஹால் உபந்யாஸிகள் உன்னுவாராக. தேசத்தின் மர்யாதைகளை எவரும் சீரழிக்கலாம். ஓர் புதிய மர்யாதையை ஒருவரும் உண்டாக்க இயலாது. செய்யும் தொழிலின் விளைவை நினைக்காது, ஏதோ ஒரு க்யாதியை நயமாய் ஸம்பாதிக்க எண்ணும் ஜநங்கட்கு, அஜ்ஞர்களுக்குப் புத்திபேதம் உண்டாக்கவேண்டாமெனும் பகவத்வாக்யம் பயன்படுமோ?

நாராயணய்யா கேஸ்.

நாராயணய்யா என்றொருவர் தன் குமாரர்களான க்ருஷ்ணமூர்த்தி நித்யாநந்தன் எனும் சிறுவர்களை, ஒரு எழுத்துமூலமான உடன்படிக்கையின்படி பெஸண்டு துரைஸானியினிடம் ஒப்பிவித்ததும், பிறகு அந்தத் துரைஸானி சிறுவர்களைச் சீமைக்கு அனுப்பி அங்கே படிப்பு சொல்லிக்கொடுப்பித்ததும், பிறகு நாராயணய்யா என்பவர் தன் குமாரர்களைக் கைப்பற்ற வ்யவஹாரம் செய்ததும், அது மதராஸ் ஹைகோர்ட்டு அசல் ஸைட்டில் அவர்க்கு அநுகூலமானதும், அந்தக் கோர்ட்டு அப்பீல்ஸைட்டில் இரண்டு ஜட்ஜிமார்கள் நாராயணய்யாவுக்கு இன்னும் அநுகூலமான தீர்மானம் ஈந்ததும், பிறகு பெஸண்டு துரைஸானி சீமை அப்பீல் செய்ததும், அவ்விடம் ஜட்ஜிகள் மதராஸ் ஹைகோர்ட்டுக்கு சீமையிலிருக்கும் சிறுவர் ஸ்வாதீந விஷயமான வ்யவஹார விமர்ஶநத்தில் அதிகாரம் முற்றிலும் இல்லையென்று அபிப்ராயப்பட்டு, அந்தக் கோர்ட்டாருடைய இரண்டு தீர்மாநங்களையும் மாற்றிவிட்டதும், முடிவில் நாராயணய்யா குமாரர்கள் பெஸண்டு துரைஸானி ஸ்வாதீநமாயும், தங்கள் இச்சையாலும், சீமையிலேயே நிலைத்திருக்கின்றன ரென்பதும் யாவரும் அறிந்திருக்கலாம். பெரியவர்கள் ஸம்பந்தப்பட்ட வ்யவஹாரமானதால் அது மிகுந்த ஸந்தடியை உண்டாக்கியது.

அதைப்போன்ற மற்றொரு கேஸ்.

சைதாபேட்டைதாலூகா பரங்கிமலையில் தநம்மாள் எனும் பறைச்சி தன்னுடைய 10,8 வயதுள்ள இரண்டு பிள்ளைகளை ஹிக்ஸன் எனும் பாதிரியினிடம் அக்ரீமெண்டுபடி ஒப்பிவித்தனளாம். சென்ற நவம்பர் மாஸம், தநம், தன் பிள்ளைகளைப் பார்க்கப் பாதிரிவீட்டுக்குச் சென்றனளாம். திரும்புங்கால், பிள்ளைகள் அவளுடன் ஓடிப்போய் விட்டார்களாம். பிள்ளைகளுடன் தாய் எங்கேயோ போக வஸித்தமாயினளாம். பாதிரி துரை போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரிடம் பிராது செய்தனராம். அந்த உத்யோகஸ்தர் தநம்மாளைக் கைதுசெய்து, அவள் குமாரரையே அவள் அக்ரமமாகக் கைப்பற்றினாள் என மாஜிஸ்ட்ரேட் முன் சார்ஜு செய்தனராம். மாஜிஸ்ட்ரேட் அது குற்றமன்றெனப் பிராதைத் தள்ளிவிட்டாராம். பிள்ளைகளோ மறுபடி பாதிரிவசமாயினராம். ஜெயிலினின்று தப்பினதே போதுமென்று அவர் தாய் இருந்துவிட்டனளாம். ஹைகோர்ட்டாருடைய தீர்மானம் அவளுக்குப் பயன்படவில்லை. இந்தக் கேஸில் கோர்ட்டுகளுக்கு அதிகாரமில்லையென வாதம் ஜயிக்காது. ஆனாலென்ன? வ்யவாஹாரத்தின் பயன் ஏழைகளுக்கு உண்டோ? நாராயணய்யாவுக்குப் பலர் உபகரித்தார்கள். தநம்மாளுக்கு உபகாரிகள் கிடைக்கமாட்டார். தாழ்த்திய ஜாதியரை உயர்த்தும் ஸபையார் இந்த விஷயத்தைக் கவனிப்பரோ? மேல்விவரித்த விஷயம் 1915ஹு ஏப்ரல்மாஸம் 12உ ஹிந்து பத்ரிகையில் வெளிவந்தது.

வர்ணபேதத்தைப்பற்றிப் பாஹ்யர் உக்திகள்.

ஸெப்டம்பர் மாஸம் வெளிவந்த 'மாடர்ன்ரிவ்யூ' எனும் பத்ரிகையில், ஒரு இங்கிலீஷ்காரர் ஜாதியைப்பற்றித் தமது அபிப்ராயத்தை வெளியிட்டனர். அவர் முடிவான நிச்சயங்களாவன: (1) ஜாதியின் முக்யாம்சம் புசிப்பதையும் குடிப்பதையும் பற்றின நியமங்கள். (2) ஜாதிக்கும் Race எனப்பட்ட மநுஷ்யர்க்குள் நேர்ந்த பிரிவுக்கும் ஸம்பந்தமில்லை. (3) ஜாதி ஆர்யர் படையெடுப்புக்குமுன் த்ராவிடர்க்குள் உண்டாயிருந்தது.

இந்த நிச்சயங்களை எழுதியபிறகு, அந்த ஐரோப்பியர், பி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் என்பவர் எழுதிய "இந்தியாவை ஆர்யர் படையெடுத்தாரெனும் மித்யை," "ப்ராசீந இந்தியாவில் ஜநங்

களின் இருப்பு," "இந்தியாவில் குடிகொண்ட ஆர்யரிடம் த்ராவிடர் தம் படிப்பைக் கற்றனரா?" எனும் புஸ்தகங்களைப் பாராமல் அவற்றை நிச்சயித்து விட்டதாகவும், அய்யங்கார் இந்தியாவின் பழைய கல்வி த்ராவிட கல்வியென்று ருஜு செய்துவிட்டதாகவும், அவர் புஸ்தகங்களை யாவரும் படிக்கவேண்டுமென்றும் எழுதி முடித்தனர்.

இந்தியாவை மஹம்மதியர் கைப்பற்றிய காலத்தில், பல ஆர்யரான இந்தியர் மஹம்மதியராய்விட்டு, ப்ராசீந மஹம்மதியரைவிட இந்தியர்க்கும், அவர் மதத்திற்கும் கேடு செய்தனர். இந்த விதமாக அறுநூறு வருஷகாலம் மஹம்மதியர் ஆளுகையும் இந்துக்கள் மஹம்மதியராவதும், நடந்துகொண்டு வந்தன. இப்போது கிறிஸ்தவர் ஆளுகையில் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு அத்தகைய அநுகூலம் நேர்வதில் ஸம்சய மென்ன? பூர்ணமாய்க் கிறிஸ்தவராகாத பலர், கிறிஸ்தவர்க்கு அநுகூலராகவும், இந்தியர் மதவிரோதிகளாகவும் முடிகின்றனர்.

இவரும், ஐரோப்பியரும் நமது மதத்தைப் பற்றியும், ஜாதியைப் பற்றியும், சிந்திப்பது, நாமவற்றைப்பற்றிச் சிந்திப்பதுபோல் ஏற்படாது. ப்ராஹ்மண்யம் ஜந்மத்தால் உண்டாவதாயினும், கர்மத்தால்தான் அது காப்பாற்றத்தக்கது. அதைப் பாதுகாக்காமல் விட்டவரிடம் அது விளங்காது. ஸுதராம் அதை நிந்திப்பவரிடம் அது ப்ரகாசிக்குமோ?

காலதேச வைகுண்யம்.

யுக்திவாதங்களால் பகலை இரவாகவும், இரவைப் பகலாகவும் முடிக்கலாம். பலபேர் பல ரூபமான நூதந அபிப்ராயங்களை நம் தேச சரித்ரத்தைப்பற்றியும் வெளியிடுகின்றனர். தேசம் பலவாறான அந்தச்சித்ரங்களை யடைந்திருக்கின்றது. மஹம்மதியர், கிறிஸ்தவர், பௌத்தர், ஜைநர், ப்ரஹ்மஸமாஜத்தினர், ஆர்யஸமாஜத்தினர், தியாஸபியைச் சேர்ந்தவர், நாஸ்திகர், ஆகிய இவர் நம் வைதிக தர்மத்துக்குப் பாஹ்யசத்ருக்கள். த்ராவிடர் எனப்பட்டவர், அவ்வண்ணம் ஆய்க்கொண்டிருக்கின்றனர். வைதிக மதத்துக்கு உட்பட்ட, ஸ்மார்த்தர், வைஷ்ணவர், மாத்வர், சைவர், தென்கலை, வடகலை முதலான பிரிவுகள் ஒன்றையொன்று த்வேஷிக்கின்றன. இந்த ஸ்திதியில், நம் சிறுவர்க்குப் படிப்பென்றால்

இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடப் படிப்பும், உபாத்யாயர் என்ருல், ப்ராயேண தர்சநபாஹ்யருமாய் ஏற்பட்டால், நம் சிறுவருடைய தத்காலநிலைமை கார்யகாரண பாவத்தால் ஸம்பாவிதமன்ரே ?

நம் பிள்ளைமார்கள் யாதொன்றும் விசாரிக்காமலும், விசாரிக்க அதிகாரமின்றியும் பள்ளமடையில் இறங்குவதும் ஸஹஜமே. குடிக்காதவர்க்குக் குடிப்பவர் கற்பிக்கவும்,புகைவிடும் வாயர் புகைவிடாவாயரைத் தம் சிஷ்ராக்கவும், போஜ்யாபோஜ்ய நியமத்துடன் பிறந்தவர்க்கு ஸர்வபக்ஷகர் உபாத்யாயராவதும், ஸ்நாந போஜந நியமமுள்ளவர், அவற்றைத் துறந்தவரிடம் படிப்பதும், ஸநாதந தர்மத்துக்குள் பிறந்தவர் பாஹ்யர் வசமாய் நிற்பதும், தேசகால வைகுண்யத்தால் நேர்ந்தமையால், இவ்விதம் யோசனைகள் செய்யத்தக்க சிறுவர்க்கு யாம் மொழிவதொன்றுண்டு. "நம் தர்சநவிரோதிகள் உக்திகளைக் குருவாக்யமாகக்கொள்ளவேண்டாம். அவர் உக்திகட்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டினுல்,அவற்றை நீர் நேராகச் சோதித்தபின் அவர்களுடைய தீர்மாநங்களின் ஸாதுத்வத்தைப் பற்றி யோசிப்பீர்கள். நேராகச் சோதிக்கத் திறனில்லாமல் போனுல் திறனுள்ள தர்சநாபிமானிகளைக் கேட்டுத்தெளிவீர்கள்" என்பதுதான்.

நம் சிறுவர் பிறந்த மதங்களையும் ஆசாரங்களையும் பற்றி, அவர்க்கு, இவற்றைத் துறந்தவரும், இவற்றிற்குள் பிறவாதவரும், சொல்வது என்னென்ருல், "பழைய நம்பிக்கைகளைப் பழையதென்று நம்பவேண்டாம். நீங்கள் அவற்றை உமது புத்தியால் ஆலோசித்தபின் அவை உண்மையாகத் தோற்றினுல் நம்புங்கள். இல்லாவிடில் அவற்றை த்யாகம் செய்யுங்கள்" என்பதுதான்.

படிக்கும் சிறுவர்க்கு யாமுரைப்பது.

யாமும் நம் சிறுவர்க்குச் சொல்வதென்னெனில், "பெரிய உத்யோகம் செய்கின்றன ரென்றும், ஏராளமாய்ப் பணம் ஸம்பாதிக்கின்றனரென்றும்எண்ணி அவர் சொல்லும் வாக்யங்களை நம்பவேண்டாம். அவற்றையும் உமது புத்தியால் சோதித்துப் பின் அவற்றின் உண்மையைப் பற்றித் தெளிவீர்கள்" என்பதே.

ஆனுல் இவ்விதம் நாம் உரைத்தோமென்று, இதுதான் நமது நிச்சயமெனக் கொள்ளல் கூடாது. "சிறுவர்களே ! நீங்கள்

என உமை ஸம்புத்தி செய்கின்றார். நீங்களார்? உமது சரீரமா? நான் என்றும், நீ என்றும் விவரிக்கப்பட்ட வஸ்துவின் நிஜ ஸ்வரூபத்தை முதலில் அறிவீர்கள். அதன் பின்பு, புத்தியென்று உரைக்கும் வஸ்து யாதென்றும், அது உண்மையை அறியவல்லதாவென்றும் யோசிப்பீர்கள். உமைச் சொல்லும் வண்ணம், உமக்கு ப்ரியமாகச் சொல்லும் மனிதர்கள், பாலர்க்குச் சொன்னாராகில், பாலர் விஷயசோதனை செய்து நிஷ்கர்ஷிக்கத் தக்கவரா? நிஷ்கர்ஷை செய்ய யோக்யதை உமக்கு எப்போது உண்டாயது? எவ்வண்ணம் உண்டாயது? இதை யோசிப்பீர்கள்."

"மநஸாக்ஷி யென்றொரு சப்தமுண்டு. அதன் உதவியால் நிஷ்கர்ஷை பிறக்கின்றதென்பாருளர். மநஸாக்ஷி எத்தகையது? அதை நியமேந நம்பவொண்ணுமா? மநஸாக்ஷியென்னும் ஸாமக்ரி யாவர்க்கும் உளது. அது பல பெயர்க்குள் பலவிதமானவையும் பரஸ்பரவிருத்தமானவையுமான நிஷ்கர்ஷைகளை உண்டுபண்ணுகின்றது. இப்படிப்பட்ட நிஷ்கர்ஷைகளை எவ்வண்ணம் நீங்கள் விச்வஸிக்கலாம்? நீங்கள் ஜீவநோபாயங்களை ஸம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கருதி, உமக்கு அத்யந்த ஹிதரான தாய் தந்தையர்கள், தாங்கள் பல கஷ்டங்களைப் பட்டுக்கொண்டு, உமக்குப் பணங்கொடுத்துப் படிக்கச்சொல்லவும், உம்மை அவரிஷ்டங்கட்கு விரோதமாக நடக்க ஏவுகின்றவரும், உமக்காக ஒரு காசளவும் வ்ரயம் செய்யாதவரும் சொல்லும் வார்த்தைகளைப் பத்யமென்று ஏன் எண்ணவேண்டும்? அவரை மூடரென்பார் உமது நூதந ஸ்நேஹிதர்கள். இவர்தான் மூடராயிருக்கக்கூடாதோ? யுக்தாயுக்த விசாரம் செய்ய, தீர்க்கமான கல்வி, ஸர்வதோமுகமாக ஸித்தித்து, அதன்மேல், அந்தரிந்த்ரிய பாஹ்யேந்த்ரிய ஜயமுண்டாய், சாந்தியடைந்த நிர்மல சித்தமானது ஒருவனுக்கு அத்யந்தம் வேண்டும். இப்படிப்பட்டவரா உமக்கு ஆண்டர்ஸன் ஹால் முதலான இடங்களில் மதியுரைக்கின்றனர்? இந்த ரூபமாக உமது சித்தம் பரிணமித்தபிறகு யுக்தாயுக்த விசாரம் செய்வீர்கள். தீர்க்கயோசனையின்றி லோகமர்யாதைகளை அழித்தீராகில், உம்மால் இழக்கப்பட்ட நிலைமையானது மீண்டும் உமக்குக் கிட்டமாட்டாது."

தத்வவிசாரம்.

இதன்மேல் இவ்வுபாயத்தின் அங்கங்களைப் பற்றி யோசிக்கின்றார்.

> ‘ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்।
> ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸ: கோப்த்ருத்வவரணம் ததா।
> ஆத்மநிக்ஷேபகார்பண்யே ஷட்விதா ஶரணாகதி:’।

என்கிற ஶ்லோகங்களின்படியே, ஸர்வஶேஷியான ஶ்ரீய:பதியைக் குறித்துத் தான் செய்யும் கார்யங்களிலும், செய்யாமல் விடவேண்டியவைகளிலும், அவனுக்கு அபிமதமானபடி அநுவர்த்திக்கவேண்டு மென்பது தான், ஆநுகூல்யத்தின் ஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யங்களின் வர்ஜநமும். ப்ராதிகூல்யங்களினின்று நிவ்ருத்தியானது அபாயபரிஹாரம். அபாயமென்றால் ஆஜ்ஞாதிலங்கநம். பரமபுருஷன் அபிமதம் இருக்கும்படியை ஶாஸ்த்ரத்தால் அறிந்துகொண்டு, அதற்கு அநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்தியும், அதற்கு விரோதமானவற்றினின்று நிவ்ருத்தியும், இவன் கைக்கொள்வதாக ஸங்கல்பிப்பதற்குக் காரணம், பகவான் விஷயமாக இவனுக்குண்டான பாரார்த்ய ஜ்ஞாநம். அதாவது, பகவானுக்கு இவன் ஸ்வரூபத்தால் ஶேஷபூதன் என்பது. மஹாவிஶ்வாஸ மென்பது, ‘ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸாத் அபீஷ்டோபாயகல்பநம்’ என்கிறபடியே, பின் சொல்லப்போகின்ற ஶங்கைகள் பிறந்தால், ப்ரபத்யநுஷ்டாநம் ஸித்திக்கா தாகையால், தாத்ருஶ ஸந்தேஹங்கள் உதிக்காமல் தடுத்து, மஹாவிஶ்வாஸம் ப்ரபத்யநுஷ்டாநத்தை ஸித்திக்கச் செய்யும். தவிரவும், அந்த விஶ்வாஸத்தா லன்றோ பிற்காலத்தில் அவன் தன்னை நிர்ப்பரனாக வெண்ணிக்கொள்ளக்

கூடும்? அன்றேல், அநுஷ்டாநகாலத்தில் கூட மநஸுக்கு ஸங்கமின்றி, பின்பு உபாயாந்தர மொன்றில் அந்வயிக்கவும் நேரிடும். இந்தக் கஷ்டங்களை மஹாவிச்வாஸம் நிவர்த்திக்கும். ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வத்ர ஹிதத்தையே செய்பவன். இவன் ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமல்லாத விஷயங்களை, இவன் கேட்டுத்தான் அவன் கொடுக்க நேரும். ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமான பரமபுருஷார்த்தத்தைக் கேட்காமலே கொடுத்து ரக்ஷிக்கமாட்டானோ? நீ எனக்கு ரக்ஷகனாக வேண்டுமென்று சரண்யனைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? என்றால், எவ்வித புருஷார்த்தமென்பதும், புருஷன் அர்த்திப்பதாலன்றோ அப்பெயர் கொள்ளவிசையும்? அர்த்திப்பதும் வைராக்யமின்றியுண்டாகாது. ஆதலால் பரமபுருஷார்த்தமும் புருஷன் அர்த்திக்கத்தான் ஈச்வரன் கொடுக்க இசையும். இப்படி அர்த்திப்பதும் "வீடுபெற் றிறப்பொடும் பிறப்பறுக்கு மாசொலோ", "கூவிக் கொள்ளும் கால மின்னும் குறுகாதோ?" என்பதுபோல் ஸம்பவிக்கும் ஜ்ஞாநவிசேஷம். ஆதலால் 'ச்ராவயித்வா நமோவாயெசு' என்றும், 'கோப்த்ருத்வவரணம் நாம ஸ்வாத்மாத்மீய நிவேதநம்' என்றும், ப்ரமாணங்க ளிருக்கிறபடியை நோக்கி, கோப்த்ருத்வ வரணமும் சரணாகதிக்கு அங்கமாக அபேக்ஷிக்கப் படுகின்றது. கார்ப்பண்யமாவது முன்சொன்ன ஆகிஞ்சந்யாதிகளுடைய அநுஸந்தாநம். 'கார்ப்பண்யேநாப்யுபாயாநாம் விநிவ்ருத்திரிஹேரிதா', என்கிறபடி உபாயாந்தரங்களினின்று புருஷன் தனது கார்ப்பண்ய சிந்தையால் நிவ்ருத்திக்கின்றான்.

இப்படி ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய அங்கியாகிற சரணாகதி ஷட்விதா சரணாகதி என்று சொல்லப்பட்டது. ஏழு அங்கங்களுடன் கூடிய ஸமாதியாகின்ற அங்கியுடன் சேர்த்து அஷ்டாங்க யோக மெனப்படும். ப்ரமாணாந்தரங்களும், சரணாகதியை அங்கியென்றும், அதற்கு அங்கங்கள் ஐந்தென்றும் சொல்லுகின்றன. 'நிக்ஷேபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத: ஸந்ந்யாஸஸ்த்யாக இத்யுக்தச்சரணாகதிரித்யபி' ॥ என்பதால்,

நிக்ஷேபமென்றும், ந்யாஸமென்றும், ஸந்யாஸமென்றும், த்யாக மென்றும், பரணாகதி யென்றும் ப்ரபத்திக்குப் பெயர்கள். அது ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடியது என்று வெளியாகின்றது.

'ஶாஶ்வதீ மம ஸம்ஸித்தி ரியம் ப்ரஹ்வீபவாமி யசு।
வநாஷம் வராஜீஶ்வ்ரஸ்ய நமஸ்ஸித்ஸிதோஸ்யா ॥
ஊத்யம்மூத்ஸிதம் ஶ்ரேஷம் ஹிஸாஜ்ஞா துஸிரோயிநீ',

"பரமபுருஷனை உத்தேசித்து பரணாகதி ரூபமான நமஸ்கா ரத்தைச் செய்கின்றேன் என்கிற இதுவே எனக்கு பாப்வதமான புருஷார்த்தம்; இதைக்காட்டிலும் அந்யதாபூதமான ஸர்வமும், பேஷதைக ரஸிகனுன எனக்குப் புருஷார்த்தம் ஆகமாட்டா; இவ்விதமாக பலத்யாகரூபமான ப்ரதாநமானதோர் அங்கம் சொல் லப்பட்டது. பலத்தில் இச்சையானது இந்த அங்கத்திற்கு விரோ தியாகின்றது." இப்படி அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதா ப்ரோக்தமான மற்றோரங்கமும் மோக்ஷார்த்தமான ப்ரபத்திக்கு நியமேந அவப் யம். கர்மயோகம் முதலான ஸர்வ நிவ்ருத்திதர்மங்களிலும் பலத் யாகம், ஸங்கத்யாகம், கர்த்ருத்வத்யாகம் முதலானவை அநுஸந் தேயங்கள். ஆதலால் இந்தப் பலத்யாக ரூபமான அங்கத்தின் அநு ஸந்தாநம், மோக்ஷார்த்திக்கு ஸாங்க ப்ரபதந காலத்தில் கார்யம். அப்படியே முன்னே விவரித்த அங்கபஞ்சகங்களும் ந்யாஸவித் யாநுஷ்டாந காலத்தில் உபயுக்தங்களே. அவையன்றி ஆத்மநிக்ஷே பம் பூர்த்தியாகாது.

ப்ரபத்திப்ரமா ணங்கள் சொல் லப்பட்டன.

ப்ரபத்தி விஷயமான பாஸ்த்ரரூப ப்ராமாண பலங்கள் முன்பே எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. ப்ருதிக ளுக்கும், பகவானுடைய வாக்யங்களென விப்வ ஸிக்கப்பட்ட ஸ்ம்ருதிகளுக்கும், யுக்திகளால் துர்பலம் ஏற்றத் தகாதாயினும், இது செய்வார் உளராகையால், ஸ்ரீமத்ராமாயண ப்ரகரணங்க ளில் இந்த பரணாகதியானது ஸபரிகரமாகப் பண்ணப்பட்ட அவ ஸரங்களையும், அவற்றில் அது ஸபலமாக விருந்ததையும் எடுத்

துக் காட்டினபிறகு, லௌகிக த்ருஷ்டாந்தங்களையும் பரிகர விபாகாதிகாரத்திலே கிஞ்சித் காட்டுகின்றார். பின்னால் ஶங்கா பரிஹாரங்களும் செய்கின்றார்.

ஶங்காபரி ஹாரங்கள். ஸார்வஜ்ஞ ஸர்வஶக்தி யுக்தனாய், கர்மாநுரூப பலப்ரதனாய், ஸர்வோபகார நிரபேக்ஷனாய், இதர தேவதைகள் போல் க்ஷிப்ரகாரியன்றிக்கே யிருப்பானாய், ஸமாதிக தரித்ரனுமா யிருக்கின்ற ஸர்வேஶ்வரன், அநந்தமான அபராதமுடையார்க்கு அபிகம்ய னாகையும், மோக்ஷவிரோதியான அநந்தாபராதங்களை யுடையார்க்கு அளவில்லாத பலத்தைத் தருகையும், அதை அல்ப வ்யாபார நிமித்தம் தருகையும், விளம்பியாமல் தருகையும், தனது லக்ஷ்யத்திற்கு அத்யந்தம் அநர்ஹன் விஷயத்தில் தாரதம்யத்தை யோசிக்காமல் தருகையும், கூடுமோ வென்று ஶங்கைகள் உதிக்கலாம். இவற்றிற்கு நிவர்த்தகங்கள் பகவானுடைய ஆகாரவிஶேஷங்கள். அவையாவன :—புருஷகார, ஸம்பந்த, குண, வ்யாபார, ப்ரயோஜநம் என்பவை. இவை பகவானுடைய திருநாமங்களாகின்ற ஸ்ரீமான் என்பதிலும், நாராயணன் என்பதிலும் தோற்றுகின்றன. பரமபுருஷன் ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியா யிருந்தபோதிலும், புருஷகாரபூதையான லக்ஷ்மி விஶிஷ்டனாகவே மோக்ஷார்த்தியால் ஸ்வரக்ஷணார்த்தம் வரிக்கப்படுகின்றா னாகையால், அந்தப் புருஷகார விஶேஷத்தால், இவனுடைய ப்ராப்தி விரோதிகளாகின்ற அநந்தாபராதங்களையும் க்ஷமிக்கின்றா னென்றும், இவன் விஶ்வஸிக்க இடமுண்டாகின்றது. இந்த ப்ரகாரமாக ஆஶ்ரித ஜநங்களுடைய அபராதங்களை அறியாதவன் போல் நிற்பதால், ஶரண்யன், ஸஹஸ்ரநாமத்தில் 'அவிஜ்ஞாதா' என்றொரு நாமத்தால் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றான். புருஷகார விஶேஷத்தைப் பற்றி, "ஸ்ரீநிவாஸஸ்ய கருணாம் ருக்மிணீம், என்றும், ஸம்ருத்த ஜநநீம், என்றும், ஸ்நுஷா ஹ்ருதயீம், என்றும், ஸுஜாத நிதி ஹாம், என்றும், வாத்ஸல்யாதி குணோஜ்ஜ்வலாம்" என்றும், தேசிகன் அருளிச்செய்

திருப்பதை ஸ்மரித்தும், லோகமாதா வென்றும், லோகஜநநீ என்றும், நிஸ்ஸம்ஶயமாக அமரத்திலும் விருதடைந்த ப்ரகாரத்தை நினைத்தும், அவளை முன்னிட்டுச் செய்யப்பட்ட ப்ரபதநம், பகவானால் மறுக்கவொண்ணா தென்பதை நிச்சயிக்க வேண்டும். ஈஶ்வரன் கர்மாநுரூப பலப்ரதனே யாகிலும், 'ததததிகம உத்தரபூர்வாகயோரஶ்லேஷவிநாஶௌ தத்வ்யபதேஶாச்ச', என்று ப்ரஹ்மவித்யா ப்ராப்தியின் பலனாக மோக்ஷவிரோதியாக நின்ற ஸர்வபாபங்களும் க்ஷயிக்கின்றன வென்று ஶ்ருதி வெளியிட்டபடி, ந்யாஸவித்யா ப்ராப்தியாலும் ஸர்வபாபமும் க்ஷயிக்க வேண்டுமாகையால், இந்த ப்ரபத்திரூப வ்யாஜத்தால் பகவான் ப்ரஸந்நனாகையும், அவனுக்கும், ப்ரபந்நனுக்கும் ஸ்வதஃ ப்ராப்தமான ஸ்வாமித்வ தாஸத்வ ஸம்பந்த நிமித்தமாக, தாயம்போல் இவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய கைங்கர்யரூபமான அளவில்லாத பலத்தை அவன் தருகையும் ஸஹஜமே. இன்னும். "நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே மஹேஶ ஹாதும் தவபாதபங்கஜம் । ருஷா நிரஸ்தோபி ஶிஶுஸ்தநந்தயோ ந ஜாது மாதுஶ்சரணௌ ஜிஹாஸதி", எனும் வண்ணம், மேற்குறித்த ஸம்பந்த பலத்தால், ஈஶ்வரன் ப்ரபந்நனை ஒழிக்க நினைத்தாலும், இவன் ஒழியமாட்டான் என்று அறியத்தக்கது. அவாப்த ஸமஸ்த காமனாகையால், பரரால் யாதொரு உபகாரத்தையும் ஈஶ்வரன் அபேக்ஷியான். ஆகிலும், எல்லையற்ற கருணை அவனுடைய குணமன்றோ? இந்தக் குணத்தினுடைய மஹிமையையும் விஸ்தாரத்தையும் தயாஶதகத்தில் யாவரும் கண்டுகொள்ளக்கூடும். ஆனபடியால் ப்ரபந்நன் செய்கின்ற அல்ப வ்யாபாரத்தை விஶேஷமாக ஆதரித்துத் தன் ஸாயுஜ்யத்தை அவனுக்குத் தருகின்றான். இந்தக் கருணையானது நிருபாதிக மென்பதற்கு நிகமாந்தார்யனுடைய 'நிர்வ்யாஜ நிஜகாருண்யாஹந்தம்' எனும் வசநமே போதும். மற்றுள்ள ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களுக்கு விளம்பித்துப் பலம் கொடுப்பானே யாகிலும், அநந்யஶரணனுடைய ப்ரபத்திக்கு, தனது ஔதார்யத்தாலும், தன்னுடைய ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலும்

விபீஷணாதிகளுக்குப் போலே, கோலின காலத்தில் இவனுடைய அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கும். இந்த ஶங்காநிவர்த்தகம் ஈச்வர வ்யாபார மென்றார். வ்யாபாரம் ஸங்கல்பரூபம். அந்த ஸங்கல்ப விசேஷம் தன்னடியானுடைய ரக்ஷணத்தில் ஸர்வப்ரகாரமாகவும் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றது. இது மற்றொன்றையும் ஸஹகாரியாக அபேக்ஷிப்பதில்லை. பகவான் ஸமாதிகதரித்ரன்; அதாவது அவனுக்கு ஸமருமில்லை; அதிகமானவருமில்லை. ஆகிலும் 'ஜமஷிகாய க்ரூஷாய,' என்பதுபோல், தன் தாஸன் எவ்வளவு நீசனான போதிலும், முமுக்ஷுவாய்த் தான் விதித்தபடிச் சரணமடைந்தவன் பேறே தன் பேறாக எண்ணி, அவன் ரக்ஷணத்தை ஸ்வப்ரயோஜநமாகச் செய்கின்றானாகையால், தரம் பாராதேயும் ஸ்வப்ராப்தியை அவனுக்குத் தருவது ந்யாயமே. 'பவேயம் ஶரணம் ஹி வஃ' என்று தன்னைத் துன்பப்படுத்திய ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளுக்கும் அபயமளித்த மஹாலக்ஷ்மீ, தன் ப்ரஜைகள் ரக்ஷணார்த்தமாகப் பகவானைக் கேட்டால், அவன் மறுக்கமாட்டான் என்று எண்ணவேண்டியதாயிற்று. ஆதலால் இப்படி விவரித்த விசேஷங்களுடன் கூடின புருஷகாராதிகள் ஐந்தையும், ஸதாசார்ய கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே தெளிந்தவனுக்குத் தான் மஹாவிச்வாஸம் பிறக்கும். கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி யோகங்களில் இழிய அநர்ஹதையைத் தன் மஹா அபராதங்களால் ஸம்பாதித்தவனையும், 'யிமஶாவிஷ்வி நீத:' என்கிற ச்லோகத்தின்படி, ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ராதிகளாலும் ஸ்மரிக்கக்கூடாத பகவத் பரிஜந பாவமெனும் பலத்தை அபேக்ஷிக்கும்படியான சாபல்யமுடையவனையும் இருக்கும் புருஷன், காயக்லேசமில்லாததும், பொருள் வ்ரயம் வேண்டாததும், ஸக்ருத் அநுஸந்தாநத்துடன் கூடினதோ, ஸமுதாய ஜ்ஞாநமாத்ரத்தோடு ஸக்ருத் உச்சரிக்க வேண்டியதோவாகின்ற ப்ரபத்தியெனும் மிகவும் லகுவான உபாயத்தைக் கொண்டு, அந்த குருதரமான பலத்தைத் தான் அபேக்ஷித்த காலத்தில் பெறவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு, அதற்கு ஜந்மத்தாலும் நடத்தையாலும் தான் அநர்ஹனாய் இருப்பதை நினைத்தானாகில், அவனுக்கு மஹாவிச்வாஸம்

பிறப்பது துர்லபம். ஆகிலும் இவ்விடத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வத்தை மாத்ரம் யோசித்து, உபாயத்தைப் பற்ருது அகல்வாஞகில், "ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: । மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநா:" எனும் பகவத் வாக்யப்படி நராதமனாய்ப் பிறந்து கெட்டாஞவன். அப்படியாவதைக் காட்டிலும், இடைச்சிகளைப் போல் விவேகமில்லையாகிலும், அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அறிந்து, 'அங்நலனுடை யொருவனை நணுகினம் நாமே', என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததை ஸ்மரித்து, ஸௌலப்யாதி ஸமஸ்த கல்யாணகுண விசிஷ்டனுன பரமபுருஷனை விச்வஸித்து ஆச்ரயிப்பவனே பரமாஸ்திகன். உபாயமென்ருல் ஓர் வ்யாஜமாத்ரம், "ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விச்வேச: ஸதா காருணிகோபி ஸந் । ஸம்ஸார தந்த்ர வாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" । எனும்வண்ணம், ஸர்வஜ்ஞனும் மஹாகாருணிகனுமான பகவான் கர்மாத்யக்ஷனுமானபடியால், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தம் ரக்ஷ்யனுன சேதநனுடைய, "நீ எனக்கு ரக்ஷகனயிரு", என்று அநுஸந்திப்பதோர் அபேக்ஷையை எதிர்பார்க்கின்ருன்.

ப்ரபத்தியின் அநுஷ்டாந ப்ரகாரம்.

அங்கங்களுடனும் அங்கியுடனும் கூடிய ப்ரபத்தியைப் பற்றின சாஸ்த்ரத்தில், ஆத்மநிக்ஷேபம் என்று சொல்லப்பட்ட அங்கியினுடைய ஸ்வரூபம், ஆபரணத்தை, உடையவனிடம், அதை அவன் தானே ரக்ஷித்துக்கொண்டு பூணும்படியாகக் கொடுப்பதுபோல் இருக்கும்; அது ஸர்வரக்ஷகனய் ஸர்வசேஷியாய்த் தோற்றின ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துத் தனது அத்யந்த பாரதந்த்ரிய விசிஷ்டமான சேஷத்வாநு ஸந்தாந கர்ப்பமாயிருக்கும். சேஷத்வாநுஸந்தாநம் என்ருல், தன்னுடைய ஸ்வரூபமே அவனுக்கு சேஷபூதம்; அதாவது, தனது இருப்பே அவனுடைய கைங்கர்யத்தின் பொருட்டு, என்றெண்ணுதலாம். இதற்குப் பாந்யாஸமெனும் அநுஸந்தாந விசேஷம் உத்தேச்யமா யிருக்கின்றபடியால், இதைப் பாந்யாஸ ப்ரதாநமென்று

அருளிச்செய்தார். இதன் கருத்து, ஸ்வரூபமே அவனுடைமை யாதலால், அதன் ரக்ஷணபரமும் அவனுடைய தென்னும் நிச்சய ஜ்ஞாநம். ஆதலால் தன்னுடையவும், தனதென்று அபிமாநித்த வற்றினுடையவும், ரக்ஷண வ்யாபாரத்திலும், அந்த ரக்ஷணத்தின் பலத்திலும், தான் பரதந்த்ரனனபடியால் தனக்கு ஸ்வாதீநமும் இல்லை; அவை, தன்பொருட்டும் செய்யப்பட்டவை யல்ல; ஸ்வ தந்த்ரனான பரமேஶ்வரன் தன் ப்ரயோஜநத்தை உத்தேஶித்தே, தனது நிர்ஹேதுக தாஸனை ரக்ஷிக்கின்றான்; அவன் உடைமை யான ஆத்மாவைத் தன்னதென்றும், அவன் பொருள்களாய் நின்ற சரீரத்தையும் தத்ஸம்பந்திகளையும் தன்னுடைமைக ளென்றும், மித்யாபிமாநம் கொண்டு, ஸம்ஸரித்துக் கொண்டுநின்ற அளவில், இவனுக்குத் தத்வஜ்ஞாந முண்டாய், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸர்வ ப்ரகாரமாகத் தன்னுடைய அஶக்தியைத் தெளிந்து, பரமகாரு ணிகனான ஶரண்யன் விதித்ததோர் வ்யாஜமாத்ரமான உபா யத்தை அவன் கொடுத்த கரணகளேபராதிகளைக் கொண்டு பற்று வதில், அவன் ப்ரதாந கர்த்தாவென்றும் பலி என்றும் அறிந்து, இவ்விதமாகத் தனக்கு ஏற்பட்ட பராதீந பரார்த்த கர்த்ருத் வத்தை நினைத்துத் தனக்கு அவற்றில் அந்வயம் இல்லாமையை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஆகிறது.

ஶரணாகதி யெனும் அநுஸந்தாந விஶேஷம், ‘ஸ்வாத்மாநம் மயி நிக்ஷிபேத்’ எனும் ப்ரமாணத்தால், விதிக்கப்பட்டிருக்கின் றது. இதை அநுஷ்டிக்கும் ப்ரகாரமாவது: ஸர்வஶேஷியாயும் ஸ்வதந்த்ரனுமான ஈஶ்வரன், தன் ப்ரயோஜநமாகவே ரக்ஷிக்கி ன்றானாகையால், அவனைத் தவிர மற்றொருவர்க்கும் தகாததும், மற்றொருவர்க்கும் ஆதீநமற்றதுமான ஶேஷத்வத்தை ஸ்வரூபமா கத் தாங்கி, அவனுக்கே அத்யந்த பரதந்த்ரனான புருஷன் ‘ஞாத்மா விஷயம் நசை’, என்கிறபடி, நானும் எனக்குரியே னல்லேன், ஒரு வஸ்துவையும் நிருபாதிகமாக என்னதெனக் கொள்வேனு மல் லேன்; ‘ஸ்வயம் வ்ருத்தி:ஶேஷபூ⁴தஸ்ய பாரதந்த்ர்யஸ்ய தேஹிந: । ஸ்வரக்ஷணே வ்யாப்ருதஸ்ய கோ ஹேது: பரரக்ஷணே ॥’ “ஈஶ்வ

வரப்ரேரணம் இல்லாவிட்டால், மண்ணுங்கட்டியைப் போன்றவனும், ஈச்வரனுக்குப் பரதந்த்ரனானவனும், தன் ரக்ஷணவிஷயத்திலும் அசக்தனுமான சேதநனுக்கு அயலார் ரக்ஷணவிஷயத்தில் ப்ரஸங்கமேது?" என்கிறபடியே, என்னையும் என்னதென்று பேர் பெற்றவற்றையும், நானே ஸ்வதந்த்ரனாயும், ப்ரதாந பலியாயும் ரக்ஷித்துக்கொள்ள யோக்யனுமல்லேன்; 'ஆத்மா ராஜ்யம் தநம் சைவ களத்ரம் வாஹநாநிச । ஏதத் பகவதே ஸர்வம் இதி தத்ப்ரேக்ஷிதம் ஸதா ॥" "தானும், தனது ராஜ்யமும், தநமும், களத்ரம், வாஹநங்கள் முதலான ஸர்வமும் பகவத்சேஷபூதம் என்று அவனால் நிரந்தரம் பாவிக்கப்பட்டன", என்று மஹாபாரதத்தில் உபரிசரவஸு விஷயமாகச் சொல்லப்பட்டபடி, விவேகிகள் அநுஸந்தித்த க்ரமத்திலே, நானும், என்னுடையவையெனப்பட்ட யாவும் பகவானுடைய வஸ்துக்கள், என்றிவ்விதமாக அத்யவஸிக்க வேண்டும். மேலும், 'ஆத்மாத்மீய பரந்யாஸோ ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே', என்பதால், 'ஆத்மாநம் மயி நிக்ஷிபேத்', எனும் விதிவாக்யத்துக்கு, ஆத்மாவினுடையவும் ஆத்மீயங்களுடையவும் ரக்ஷணபரத்தைப் பகவானிடம் ஸமர்ப்பித்தல் என்பது தாத்பர்யம் ஆகையாலும், 'நஹி பாலநஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்' என்பதால், ஸர்வேச்வரனான ஹரியைத் தவிர மற்றெவர்க்கும் ரக்ஷணவிஷயத்தில் ஸாமர்த்யம் இல்லாதபடியாலும், ஆத்மாத்மீயங்களுடைய ரக்ஷணபரமும், ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடையதே; 'தேந ஸம்ரக்ஷ்யமாணஸ்ய பலே ஸ்வாம்யவியுக்ததா । கேசவார்ப்பணபர்யந்தா ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே ॥' (அவனால் ரக்ஷிக்கப்படுமிவனுக்கு ரக்ஷண பலத்தில் ஸ்வஸம்பந்தமில்லாமையானது, கேவலம் ஸ்வஸம்பந்த நிஷேதமாத்ரமாக அநுஸந்தித்தால் போதாது; பலமும் கேசவனுக்கே ஸமர்ப்பிக்கப் படவேண்டியது; அதாவது பலத்தில் தன் ஸம்பந்த நிஷேதத்தையும், அது பகவானுடையதே என்பதையும் அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம்) என்கிற ப்ரமாணப்படி ரக்ஷண பலமும் ப்ரதாந பலியான அவனதே என்று பாவிக்கையும் அவச்யம் வேண்டும்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீராமனுடைய வயோநிஷ்கர்ஷம்.

ஸ்ரீராமனுடைய வயோநிஶ்சயத்தைப்பற்றிச் சென்ற மாஸத்தில் ஒரு ஸ்வாமி ப்ரஶ்நரூபமான கடிதம் ஒன்று எழுதியிருக்கின்றார். வ்யாக்யாநங்களைப் பார்த்தால், அந்த ஸ்வாமிக்கு ஸமாதாநம் ஒரு விதம் ஏற்பட்டிருக்கும். பாலகாண்டம் இருபதாம் ஸர்க்கத்தின் இரண்டாவது ஶ்லோக வ்யாக்யாநத்திலும், அயோத்யாகாண்டம் 20-வது ஸர்க்கத்திலும் அந்த விஷயம் சிந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றது. விஶ்வாமித்ரர், ஸ்வாமியைத் தன்னுடன் அனுப்பும்படித் தஶரதரைக் கேட்டபோது, தஶரதர், ஸ்ரீராமன் ஊநஷோடஶவர்ஷனென்றும், ராக்ஷஸரோடு அவனுக்கு யுத்தயோக்யதை இல்லையென்றும் சொன்னதாக ஏற்படுகின்றது. அதற்கு ஸமீபித்த காலத்தில்தான் ஸீதாவிவாஹம். ஊநத்வம் பதினாறு வர்ஷத்துக்குக் குறைந்த பன்னிரண்டு. பதிமூன்று வர்ஷங்களிலும் ஏற்படலாம்; அதற்குச் சில மாஸக்குறைவாலும் ஏற்படலாம். ஆரண்யகாண்டம், 47-வது ஸர்க்கத்தில் ஸீதை ராவணனுடன் ஸம்பாஷிக்கும்போது, தனக்கு வநவாஸாரம்பத்தில் 18-வயஸென்றும், ஸ்ரீராமனுக்கு அப்போது வயஸ் 25-என்றும் சொல்லித் தான் விவாஹாநந்தரம் 12-ஸம்வத்ஸரம் அயோத்யாவாஸம் செய்ததாகவும், பிறகு 13-வது வருஷத்தில் ராமபட்டாபிஷேக ப்ரயத்நம் நடந்ததாகவும் சொல்லியிருக்கிறபடியால், தன் விவாஹகாலத்தில் ராமனுக்கு 12-வயதென்று சொன்னதாயிற்று. ஆரண்யகாண்டம் 38-வது ஸர்க்கத்தில், மாரீசன் ராவணனுடன் ஸம்பாஷிக்கையில் விஶ்வாமித்ர யாக ஸமயத்தில் ஸ்ரீராமனைக்குறித்து 'பாலோ த்வாதஶவர்ஷோऽயமக்ருதாஸ்த்ரஶ்ச ராகவ:" என்று தஶரதர் விஶ்வாமித்ருடன் உரைத்ததாகக் கூறியிருக்கின்றான். ஆனபடியால், விஶ்வாமித்ரர் தஶரதரை ப்ரார்த்தித்தபோதும், ஸீதா

விவாஹகாலத்திலும், ஸ்ரீராமனுக்கு வயஸ் 12 - என்பதும், பிறகு 12 - வருஷம், ஸ்வாமி அயோத்யாவாஸம் செய்தனரென்றும், அதன் பிறகு 13 - ம் வருஷம், அதாவது, ஸ்வாமியினுடைய 25 - வது வருஷத்தில் வநவாஸாரம்பம் என்றும் சொல்லக்கூடும். ஸீதையும் ராவணனுடன் அப்படியே சொன்னாள்.

ஆனால் அயோத்யாகாண்டம் 20 - வது ஸர்க்கத்தில் " ஊஶஸ ஹுவவஷ-ூாணி தவஜாதஸ்ய ராவவ। ஆஸிதாநிவ்ருகாஂக்ஷம த்யா ஶயா ஊஃவவஶிக்ஷயம॥ ", என்று கௌஸல்யாவசந மிருக்கின்றதே யென்றால், 'ஜாதஸ்யதவ' என்றால் கூயிஜாதெஸதி- அதாவது நீ பிறந்தபிறகு, ஊஶஸஹுவவஷ-ூாணி - பதினேழு வர்ஷங்கள், ஊஃவவஶிக்ஷயம வ்ருகாஂக்ஷஂத்யா - உனது யௌவ ராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்தினால் எனது துக்கநிவ்ருத்தியை எதிர்பார்த்து நின்ற என்னால், ஆஸிதாநி - இருக்கப்பட்டன, கழிக்கப்பட்டன, என்று அந்த ஶ்லோகார்த்தம். அங்கே ஜாதஸ்ய என்றால், இரண்டாவது பிறப்பாகிய உபநயநம் என்று அர்த்தம் செய்கின்றார்கள். அது க்ஷத்ரியர்க்குக் கர்ப்பகாலம் முதல், 11 - வது ஸம்வத்ஸரத்தில் ப்ராப்தமானபோதிலும், கர்ப்பகாலம் முதல் 9 - வது ஸம்வத்ஸரம் முதற்கொண்டு க்ஷத்ரியர்க்கு உபநயநகாலம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், ராஜஶ்ரேஷ்டரான தஶரதர், தன் புத்ரனுக்கு 8 - வது வயஸில் உபநயநம் செய்வித்திருப்பர். யுவராஜத்வ அபேக்ஷை ஸ்வாமியின் உபநயநத்தின் முன் கௌஸல்யைக்கு உதித்திருக்கமாட்டாது. அதனால் கௌஸல்யா சொன்ன பதினேழு ஸம்வத்ஸரம் அதன்பிறகு நடந்தது; வநப்ரவேஶகாலத்தில் ஸ்வாமிக்கு வயஸ் 25 - தான்; என்றிப்படி ஒரு நிர்ணயம் செய்கின்றார்கள்.

சிலர், 'ஊநஷோ஡ஶவஷ-ூஃ' என்பதால், விஶ்வாமித்ரர் வந்த காலத்தில் ஸ்வாமிக்கு 16 - வது வயஸ் நடந்ததென்றும், அது முடிவாகவில்லை யென்றும் சொல்கின்றனர். ஊந - என்பதால் 16 - வது வயஸ் பூர்ணமாகவில்லை யென்று அர்த்தம் செய்கின்றனர். 16 - வயது பூர்ணமானபிறகு தான் யுத்தம் செய்ய யோக்யதை

க்ஷத்ரியர்க்கு உண்டாகின்றது. ஆனபடியால் தஶரதர் ஸ்ரீராமனுக்கு அந்தக் காலம் யுத்தயோக்யதை இல்லையென்றபடி. இது இப்படியாகில் ஸீதாவசநப்படி விவாஹாநந்தரம் 12 - வர்ஷம் அயோத்யாவாஸமும், 13 - வது வர்ஷத்தில் வநவாஸாரம்பமும் என்றாகின்றது. அப்போது ஸ்வாமிக்கு வயஸ் 27 - 28 - என்று முடிகின்றது. க்ஷத்ரியர்க்கு கர்ப்ப ஏகாதஶ ஸம்வத்ஸரத்தில் உபநயநமாகின்றபடியால், ததநந்தரம் கௌஸல்யா 17 - வர்ஷம் ஸ்வாமியினுடைய யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்தை ப்ரதீக்ஷித்தாளென்றால், வநவாஸாரம்பத்தில் ஸ்வாமிக்கு 27 - 28 வயஸ் என்பது ஏற்படுகின்றது. மாரீசவசநம், விஶ்வாமித்ரருடன் தஶரதவசநத்தை அநுவதிக்கிறதாகின்றபடியால், அங்கே பாலன் என்று சொன்னது 16 - வது வயஸிலும் பொருந்தும். 16 - வயஸ் பூர்ணமாகித்தான் யௌவநகாலம் ப்ராப்தமாகின்றது. 'பாலஶ்வஷஃ' என்று மாரீசன் சொன்னது, முன் அவனிடம் பட்டதை நினைத்துக்கொண்டு, மறுபடி ஸ்ரீராமனுடன் யுத்தம் செய்ய ராவணனால் ஏற்படுமென்று பயந்து, ப்ராந்தியால் சொல்லப்பட்டதென்று உரைப்பார். கேவலம் 12 - வர்ஷத்தில் 'அவன் என்னைப் படுத்திய பாட்டைக் கேள்' என்று ராவணனுக்குப் பயம் உண்டாக்க அவ்வண்ணம் சொன்னதென்றும் சொல்வர். மாரீசனை ஸ்வாமி வாயவ்யாஸ்த்ரத்தால் ஸமுத்ரத்தில் தள்ளினகாலத்தில், ஸ்வாமியை மாரீசவாக்யத்தில் அக்ருதாஸ்த்ரன் என்பதால் இந்த ஸமாதாநம் யுக்தமென்பர். மாரீசவசநத்துக்கு இப்படி ஸமாதாநம் சொன்னால், ஸீதை வய ஸாவஂவிஂஶகஃ' என்று, ஸ்பஷ்டமாக, வநவாஸாரம்பத்தில் ஸ்வாமிக்கு 25 - வயஸ் என்கின்றாளே என்றால், பஞ்சவிம்ஶகஃ என்பதில், க எனும் எழுத்து, பஞ்சவிம்ஶதுல்யன் என்று அர்த்தம் தரும் என்றும், தேவர்கள் எப்போதும் 25 - வயஸ்ஸுள்ளவராதலால், ஸ்வாமிக்கும் 25 - வயஸ்ஸுடையவரென நித்யயௌவநத்வம் பொருந்துமென்பர்.

இப்படி வ்யாக்யாதாக்கள் யோசிக்கின்றனர். இதற்கு மேல் யோசனை யார்க்குத்தான் உண்டாகும்? வநவாஸாரம்பத்தில் தனக்கு வயஸ் 18 - என்று ஸீதை கண்டோக்தமாய்ச் சொன்

ளுள். அதனுல் அவளுக்கு விவாஹகாலத்தில் வயஸ் ஆறு என்று ஏற்படுகின்றது. இந்த யோசனையை அங்கீகரித்து உத்தாராம சரித்ரத்தில் பவபூதியும் ஸீதை கல்யாணகாலத்தில் ஶிஶுவென்று அபிப்ராயப்பட்டனர். இதை முதலங்கம் 'प्रतनुविरलैः प्रान्तोन्मीलन्मनोहरकुन्तलैर्दशनमुकुलैर्मुग्धालोकं शिशुर्दधती मुखम्' எனும் ஶ்லோகத்திலும், 'स्वविवाहसमयाद् गृहे वने शैशवे तदनु यौवने पुनः', எனும் ஶ்லோகத்திலும், 'शैशवात्प्रभृति पोषितां प्रियाम्', எனும் ஶ்லோகத்திலும் காணலாம்.

அயோத்யாகாண்டம் 118-வது ஸர்க்கத்தில் ஸீதாவாக்யம், 'पतिसंयोगसुलभं वयो दृष्ट्वा तु मे पिता । चिन्तामभ्यगमद्दीनो वित्तनाशादिवाधनः ॥' என்றிருக்கின்றது. 'पतिसंयोगसुलभं' என்பதை வ்யாக்யாதாக்கள் 'पतिसंयोगं विना स्थातुमशक्यं यौवनावस्थावत्' என்றும் 'पतिसंयोगसुलभं वयः, पाणिग्रहणयोग्यं वयः' என்றும் அர்த்தம் செய்கின்றனர். கல்யாணம் செய்யக்கூடிய வயஸ் என்ருலும், யௌவநம் வந்துவிட்டதென்ருலும், விவாஹ காலத்தில் ஸீதைக்கு ஆறுவயஸ் ஆயிற்றென்றும் விஶ்வாஸம் பொருந்தமாட்டாது. ஜநகர் ஸீதைக்கு விவாஹோசிதவயஸ் வந்ததென்று தெரிந்துகொண்ட பிறகு, உசிதமான காலத்தில் ஸீதைக்குக் கல்யாணம் செய்யாத நிமித்தம், ஜநங்களுடைய திரஸ்காரத்தை அடைந்தனர் என்றும், அதனுல் 'चिन्तार्णवगतः पारं नाससादाप्लवो यथा ॥' என்றும் பின் ஶ்லோகங்கள் வெளியிடுகின்றன. ஸரியான வரனை ஸம்பாதிப்பதற்கு ஜநகர், நரேந்த்ரர்களை வரவழைத்து, அவர் முன்னிலையில் ருத்ரசாபத்தை வளைத்து நாணேற்றுபவனுக்கே ஸீதையைக் கொடுப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினுரென்றும், அந்தத் தநுஸின் தோலநத்திலும் அசக்தராய், மன்னர்கள் அதை நமஸ்கரித்துச் சென்ருரென்

றும், அதன்பிறகு, 'ஸஂதீவபூஸ்யத: காலஸ்ய ராவவொயம் ஜோஷ்யதி: । விஶ்வாமித்ரேணஸஹிதொ யஜ்ஞம்ஶ்ருஷ்டும் ஸமா மத: ॥' என்று, ஜநகருடைய ப்ரதிஜ்ஞைக்குப் பகுகாலம் பிறகு ஸ்ரீராமன் மிதிலைக்கு எழுந்தருளினனென்றும், ஸீதையின் வசநங்களால், ஸீதைக்கு விவாஹத்துக்கு நீண்ட காலம் முன்பே, விவாஹோசிதகாலம் உண்டாயிற்றென்று ஏற்படுகின்றது. பால காண்டம் 65-வது ஸர்க்கத்திலும் இந்த விவரங்கள் ஜநகருடைய வசநங்களால் ஸித்திக்கின்றன. ராஜஸ்ரேஷ்டர்கள் மிதிலாபுரியை ஒரு வருஷ காலம் தகைந்தன ரென்றும், பிறகு ஜநகரால் ஓட்டப் பட்டன ரென்றும், அதற்குச் சிலகாலம் கழித்து ஸ்ரீராமன் அவ்விடம் வந்ததாகவும் ஏற்படுகின்றது.

விவாஹநந்தரம் அயோத்யாநகரத்தை அடைந்தபிறகு, ஸ்ரீராமனும் அவன் அநுஜர்களும், அவ்வவருடைய பத்நீமார்களுடன் ஸுகித்திருந்தனரென்று, 'ஸவூராஜஸுதாஸ்ஸா' 'ரெமிரெ முதிதாஸ்ஸவூர்' 'ஹதூவிஸ்ஸஹிதாரஹ:' எனும் ஶ்லோகத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஶ்லோகார்த்தம் வ்யாக்யாதாக்களால் விவரிக்கப்படவில்லை. அந்த ஸர்க்கம் முடிவில் 'ராமஸ்து ஸீதயாஸாஜும் விஜஹார வஹூந்ருதூந் । மநஸ்வீ தத்ஹதஸ்யா நித்யம்ஹ்ருதி ஸமவிஷ்த: ॥' என்கிற ஶ்லோகமும், அதன் பின்னல் அவர்களுடைய பரஸ்பராநுராக வர்ணத்தையும் யோசித்தால், விவாஹகாலத்தில், ஸீதா ஶிஶு வாக இருந்திலள் என்பது ஸ்பஷ்டம். அவள் அயோநிஜையாய் ஜநகருக்கு ப்ராப்தமானள். தத்பூர்வமே அவள் பூமியில் தனது தேஜஸ்ஸால் சிலகாலம் வஸித்திருந்தனள் ஆதலால், அக்காலத்தையும் சேர்த்துப் பார்த்தால்தான், விவாஹகாலத்தில் அவளுக்குப் பதிஸம்யோகஸுலபமான வயஸ்ஸானது ப்ராப்தமாயிருந்த தென்று ஏற்படும்.

ஆதலால் ஜநகரை அவள் பிதாவாக அடைந்தபிறகு, 6 - ஸம்வத்ஸரம் கழிந்தது அவளுடைய விவாஹகாலத்தில் என்று சொல்லவேண்டும். பூமியினின்றும் அவள் உத்பத்தி காலத்தை யோசித்துத்தான், அவளுக்கு வநவாஸாரம்பத்தில் 18 - வயஸும், ஸ்வாமிக்கு அப்போது 25 - வயஸுமென்று அவள் ராவணனுடன் சொல்லியிருக்கவேண்டும்.

இன்னும் மற்ற ஸர்வ ஸந்தர்ப்பங்களையும் யோசித்தால், ஸ்ரீ ராமன் 16 - வது வயஸில் லோகத்ருஷ்ட்யா 12 - வது வயঃ க்ரமத்தை யடைந்த ஸீதையைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டார் என்னலாம். ஸீதாவசநம் வநவாஸாரம்பத்தில் அவர்க்கு 25 - வயஸ் என்றும், அவளுக்கு 18 - வயஸ் என்றும் இருக்கின்றதே யென்றால், இது அந்தத் திவ்ய தம்பதிகளுடைய நித்ய யௌவநத்தை ஸூசிப்பிக்கின்ற தென்னலாம்.

இதிஹாஸ க்ரந்தங்களில் பூர்வம் இல்லாத ச்லோகங்களும், ஸர்க்கங்களும், அத்யாயங்களும், அங்கங்கே ப்ரக்ஷிப்தங்களென ஸுலபமாக ஊஹிக்கக்கூடியவையாய் இருக்கின்றன. இதுவுமன்றி, பகவானுடைய அவதாரங்களில், அவன் வயஸ்ஸைப் பற்றி யோசனை உதித்தபடி, மற்றும் அநேக விஷயங்களைப்பற்றி பூர்வோத்தர விரோதங்களால், தக்க ஸமாதாநம் தத்காலம் ஏற்படுவது கஷ்டம். இந்த அம்சங்கள் நமது ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாயத்திற்குத் தத்காலம் ஸம்பவித்திருக்கின்ற ப்ரச்சந்ந விரோதிகளுக்கும், ப்ரகாச விரோதிகளுக்கும், தூஷணங்கட்கோ, நிந்தைக்கோ ஸ்தாநங்களாகின்றன. இவற்றைப்பற்றி முன்னும் யோசித்திருக்கின்றோம். பின்னும் யோசிக்கவேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டு இருக்கின்றோம். விதேசவித்யா ரூபமான வ்யாக்ரமானது நம் சிறுவர் சித்தங்களாகின்ற அஜங்கள்மேல் பாய்ந்து, அவற்றைக் கொண்டு, அவர்களுடைய ஆத்மநாசத்தை விசேஷமாகச் செய்கின்றது. இப்போது குன்றிப்போன ஸாதுஜநங்கள் அவர்களை எவ்வண்ணம் ரக்ஷிக்க நேரும்?

பத்ராதிபர்.

ஜநகநந்தினீ.

ஆறும் திருநாள் அர்த்தராத்ரியில் பகவான் ஸந்நிதிக்குத் திரும்பினர். ஸந்நிதி கிங்கரர்க்கு நித்ரைபோவதற்கு அவகாசமில்லை. வேதபாராயணம் செய்பவரும் நேரிட்டவிடங்களில் சிறிதுகாலம் ஶயநித்துக்கொண்டனர். உத்ஸவ விபவங்களால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸுடன் கூடினவர்க்கு நித்ரையென்பது நிலைத்துவராதென்பது அநுபவஸித்தம். அதுவுமன்றிப் பகவான் ரதாரோஹணத்துக்காக எழுந்தருளப்போகின்றான் என்பதை நகரத்தில் யாவரும் அறியவேண்டி, வெடிமருந்தின் வ்ரயத்தை மிகுதியாக அன்றிரவு செய்துகொண்டிருந்தனர். மூன்றாவது யாமம் முடிவுறுமெல்லை அடுக்குப்பட்ரை போட்டுவிட்டார்கள். உடனே துயிலெழுந்து நின்ற யாவரும் ஸந்நிதிக்குள் வெள்ளை வெளிச்சத்தைக் கண்டனர்; மணியோசையையும் கேட்டனர்; க்ஷணத்துக்குள்ளாக அத்புதமான ஸேவையுடன் வரதனும் ஸேவைஸாதித்தனன். பெருமாள் தர்சநபதமாயினர் என்று சிந்திப்பதற்குள், சிந்தித்தவர் நிற்குமிடத்தைக் கடந்து எழுந்தருளிவிட்டார். பின்தொடர்வதற்கும், தக்க வலியற்றவர் பகவானைப் பின்தொடர ஸமர்த்தராகவில்லை. எவரும் அவனுடைய திருக்கோலத்தைக் கண்டு மகிழக் காலம் நேரவில்லை. பின்னிருந்தவர் முன்போட யத்நித்து, ஒருவரையொருவர் தள்ளிக்கொண்டுபோய் முன்னே நிற்கவும், கண்ணில்பட்ட எம்பெருமான், மேகத்தின்கண் ஓடுகின்ற மின்னலையொத்துக் கண்பட்டும், படாமல் எழுந்தருளிவிட்டான். பெருமாள் முன் சென்றவர்கட்கு வேகமாய் நடக்க அமைந்ததேயன்றித் திரும்பிப் பெருமானைத் தர்ஶிக்க அமைந்திலது. இப்படி ஆதுரப்பட்ட ஜநங்களிடம் க்ருபைகொண்ட ஸர்வேஶ்வரன், இவர்கள் அநுக்ரஹ நிமித்தமாக அங்கங்கு சிறிது நின்று நின்று போயினன்.

இவ்வேகமேன்? இந்த அவஸரம் எதற்கு? இப்படிக் கேட்ட ஜநங்கட்கு ரதாரோஹணத்திற்கு லக்நம் தவறக்கூடாதெனப் பகவான் வேகமே எழுந்தருளலாயிற்றென்பர் ஸந்நிதிகிங்கரர். அங்ஙனமாகில், சற்றுமுன்னாகவே எழுந்தருளத்தகாதோ வென்றால், "ஆறுந்திருநாள் உத்ஸவம் முடிய ஸாவகாசமாயிற்று; உடனே பெருமாள் ரதோத்ஸவத்திற்கு எழுந்தருள வேண்டும்; யார் தூங்கினார்கள்? எங்களுடைய கஷ்டத்தை யார் மதிக்கின்றார்கள்?" என்பார் கிங்கரர். இதெல்லாம் லோகத்ருஷ்டி. அர்ச்சாரூபியாக ஸேவைஸாதிக்கும் பரமாத்மா, அவனது கிங்கரரெனப்பட்டவருடைய இஷ்டங்கட்கும் வ்யாபாரங்கட்கும் அடங்கினவன் ஆகின்றான். விபவாவதாரங்களில் ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய அவதரிப்பதுபோல், அர்ச்சைகளில் அவன் அவதரணம் செய்கின்றானில்லை. அர்ச்சாவதரங்களைக்கொண்டு பகவான் யாதொரு ஸாது பரித்ராண துஷ்டநிக்ரஹ ரூபமான வ்யாபாரங்களும் செய்கின்றானில்லை. தனது ஸர்வஶக்திவிஶிஷ்ட ஸ்வரூப ப்ரகடநமும் பண்ணுகின்றானில்லை. ஆக, விபவாவதாரங்களுக்கும், இவற்றுக்கும் ஸமாநமான அம்ஶம் யாதெனில், அகர்மவஶ்யத்வமும், ஜகத்தின் உபகாரமும் தான். அங்கே, லோகஹிதம் அவனுக்கே உரியதான ரக்ஷண வ்யாபாரத்தில் அந்தர்கதங்களான ஸாது பரித்ராணம், துஷ்டநிக்ரஹம், தர்மஸ்தாபநம் இத்யாதிகளாய் ப்ரகாசிக்கின்றது. இங்கே, அது அவனுடைய பக்தர் தர்சித்து அநுபவிக்க யோக்யமாவதும், தர்சிக்காத காலத்தில் த்யாநவிஷயமாவதும், உசிதமான கைங்கர்யங்கள் செய்ய இடங்கொடுப்பதும், ஆகிய இந்த ரூபங்களுடன் அமைகின்றது. ஆதலால், அடியார் ரஸித்தபடி அநுபவம் செய்வதாகின்ற ஹிதம் ஒன்றை உத்தேஶித்து, 'பிம்பாக்ருத்யாத்மநா பிம்பே ஸ்வாமாக்ருத்யாவதிஷ்டதி' என்னும்படி, அர்ச்சையைப்போன்ற அப்ராக்ருதரூபத்தைத் தரித்தவனாய்க்கொண்டு, அர்ச்சையில் ஸாந்நித்யம் செய்கின்றான். இந்த உண்மையைக் கோவில் பரிஜநங்கள் ப்ராயேண பராமர்சிப்பதில்லை. பராமர்சிப்பவர்க்குத் தத்காலம் எம்பெருமானைத் தர்சித்து ஸ்புரிக்கும் யோசனைகளை இவ்விடம் விவரிக்கிறோம்?

பாணன் முதலானவர்களுடன் யுத்தம்செய்யப் போனபோதும், ருக்மிணியின் ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி அவளை ரக்ஷிக்கச் சென்றபோதும், பகவான் ரதமேறிச் சென்றனர். அந்த அவஸரங்களில், அநிருத்தனைப் பாணன் வசத்தினின்று மீட்பதற்கும், வேதிக்கோனையும் அவன் மித்ரர்களையும் நிராகரித்து ருக்மிணியை அழைத்துக்கொண்டு போவதற்கும், பரமனுக்கு த்வரையுடன் ரதாரோஹணம் செய்ய நேர்ந்ததென்றால், அத்தகைய த்வரை இப்போதுண்டாவானேன்?

உபநிஷத்தில், சரீரத்தை ரதமாகவும், ஆத்மாவை ரதியாகவும், புத்தியை ஸாரதியாகவும், மநஸ்ஸைக் கடிவாளமாகவும், குதிரைகளை இந்த்ரியங்களாகவும், விஷயங்களை மார்க்கங்களாகவும் வர்ணித்து, ஸாரதிரூபமான புத்தியைக்கொண்டு மநஸ்ஸை ஸ்வாதீநத்தில் வைத்துக்கொள்பவனுக்கு, இந்த்ரியங்களை அடக்கியாளப் பொருந்துமென்றும், அவன்தான் ஸம்ஸாரசக்ரத்தைத் தாண்டி முமுக்ஷுக்களால் ப்ராப்யமான விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகின்றானென்றும் சொல்லியிருக்கின்றது. அர்ஜுந ரதத்தில் பகவான் ஸாரதியாய் எழுந்தருளியிருந்து, அவனுக்கு ஜ்ஞானோபதேசம் செய்ததும், காயத்ரீ மஹாமந்த்ரப்படி, யாவர்க்கும் புத்தி ப்ரேரகனாய் அவன் இருப்பதையிட்டு ஒருவாறாகப் பொருந்தலாம். ஆனால் புத்திக்கு அபிமாநிதேவதையான ப்ரஹ்மா ஸாரதியாகவும், மநஸ்ஸின் ஏகதேசமான அஹங்காராபிமாநிதேவதையான ருத்ரன் கடிவாளமாகவும், இந்த்ரியாபிமாநிதேவதைகளான இதர தேவர் குதிரைகளாகவும், ப்ரபஞ்சமே விஷயமாகவும் அமைந்த ரதத்தில் பரதேவதையான வரதன் எழுந்தருள த்வரை கொண்டதென்னோ?

கலிகாலத்தில் லோகம் மிகவும் விஷயாஸக்தமாகவும், வித்தார்ஜந வ்யாபாரத்தில் ஸர்வ பாபக்ரியைகளிலும் ப்ரவ்ருத்தமாயும், கெட்டுப்போனதைக் கடாக்ஷித்துத் தன்னை ரதஸ்தனாகத் தர்சித்தமாத்ரத்தால் முமுக்ஷுத்வ ஸம்பாதநத்துக்கு யோக்யதையைத் தரவல்ல ஸுக்ருதம் எளிதில் ஜநங்கள் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளக்கூடும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, த்வரைகொண்டு, அந்நகர்கண் வந்து சேர்ந்த யாவர்க்கும் ரதஸ்தனான தனது தர்சநத்தைத் தருவதற்காக இவ் வண்ணம் எழுந்தருளுகின்றானோ?

'𑌰𑌥𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇', என்று வசநமிருக்கின்றதன்றோ?

"𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌰𑌜𑌃𑌸𑍍𑌨𑌪𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌾𑌪
𑌤𑌿𑌰𑌿𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌮𑍋𑌽𑌪𑌹𑌤𑍍𑌯𑍈 । 𑌯𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌾𑌕𑍍𑌷 𑌨 𑌲𑌭𑍇𑌯 𑌭𑌵
𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌂 𑌜𑌹𑍍𑌯𑌾𑌮𑌸𑍂𑌨𑍍 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌕𑍃𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌶𑌤𑌜𑌨𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥"

என்று ஸ்ரீபாகவதத்தில் ஸ்மரித்தவண்ணம், "ஓ! தாமரைக்கண்ணா! யாதொரு உன்னுடைய திருவடித்தாமரைகளின் ரஜஸ்ஸுக்களால் ப்ரோக்ஷணத்தை உமாபதியைப்போன்ற மஹான்கள் தமது அஜ்ஞாநநிவ்ருத்தியின்பொருட்டு வேண்டுகின்றனரோ, அப்படிப்பட்ட உனது க்ருபையை நான் அடையாமற் போனால், உபவாஸாதிகளால் க்ருஶமாய்ப்போன எனது ப்ராணன்களை த்யஜிக்கின்றேன். இப்படி அடிக்கடி நான் ப்ராணத்யாகம் செய்து பஹு ஜந்மாந்தரமாவது உன் ப்ரஸாதத்தை அடைவேன்" என்று ருக்மிணியின் ஸந்தேஶத்தைக் கேட்டமாத்ரத்தில், '𑌰𑌥𑌃 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌾𑌰𑍁𑌕𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌸𑌾𑌰𑌥𑌿𑌮𑍍', என்று த்வரையுடன் ஸாரதியை அழைத்து ரதத்தை ஸித்தம் செய்யப் பகவான் ஆஜ்ஞாபித்தனன். அக்காலம் த்வரைக்குக் காரணம் விளங்குகின்றது. உத்ஸவகாலத்தில் யார்தான் பகவான் த்வரையுடன் ரதமேறும்படி அபேக்ஷித்தார்களோ?

யாரும் அபேக்ஷித்தாரில்லை. அநிருத்த த்ராணத்தில் நேர்ந்த த்வரை இப்போது பகவானுக்குண்டாயது என்று சொல்லவொண்ணுமோ? பகவானுடைய பௌத்ரனும், அம்சபூதனும், பகவானுடன் நித்யம் த்வாரவதியில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவன் ப்ரக்ருதியின் குணங்களாலும், ப்ராக்ருத விகாரங்களாலும், தகையப்படாதவன் என்றும், அகர்மவஶ்யன் எனவும் சொல்லவொண்ணும். அவனும் சித்ரலேகையினுடைய யோகபலமெனும் மாயாசக்தியில் சிக்கினவனய்க்கொண்டு, சரீரமெனத்தகும் ஶோணிதபுரத்தில் உஷையெனும் பாணபுத்ரியின் அநுபவத்தால் அபஹரிக்கப்பட்ட ஸர்வேந்த்ரியோபேதனய், தன்

காலம் போவதையும் நினைத்தானில்லையென்று, ‘நாஹஶஊணாது ஸஸஸஸயெ ஹ்ருஷியாவஹாரம் தம்ஷ்ட்ரய:’, எனும் ஸ்ரீபாகவத வாக்யத்தால் ஸ்மரிக்கப்பட்டது. அவனிருப்பிடத்தை நாரதரால் தெரிந்துகொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வ்ருஷ்ணிகுல வீரருடன் சென்று, பாணனை ஜெயித்து அவனை மீட்டனர். அவ்வண்ணமே கர்மவச்யராய் ப்ரக்ருதியின் சுழலில் சிக்கி விஷயாஸக்த சேதஸராய்ப் போந்த பாமரஜநங்களுடைய ரக்ஷணார்த்தம், பகவான் த்வரைகொண்டனன் எனத்தகாதோ? அவர்க்குப் பகவானிடம் பக்தியில்லாமலும், சிலகாலம் அவனிடம் அவர் த்வேஷம் பாராட்டியிருந்தாலும், ‘க்ஷம்மிஹேம்ஸெ’, எனும் ச்லோக தாத்பர்யப்படி, சரண்யன் தன்னுடைய அம்சபூதரான ப்ரஜைகளை ரக்ஷிக்கும் நிமித்தம், தத்காலம் ஸந்நிதியைவிட்டு, விபுதவைரிகளை விரட்டி ஓடச்செய்யும் கண்டாநாதத்துடன், ரதாரோஹணத்துக்காக எழுந்தருளுகின்றான் எனத்தகும்.

இவ்விதமாய் ஸேவைஸாதித்த எம்பெருமானை ஜநகநந்திநி தர்சித்தனள். அவள் பிதா பெருமாளுடன் கைங்கர்யநிமித்தமாகச் சென்றனர். தன்னுடன் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டு வந்த பத்மநாபாசார்யரையும் தூரத்தினின்று கண்டனர். பகவான் ரதத்தின் மீது எழுந்தருளின பிறகு இருவரும் ஒருவரோடொருவர் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டு க்ரஹங்களுக்குத் திரும்பினார்கள். முடிவாகப் பத்மநாபாசார்யரை மத்யாஹ்நத்தின்மேல் தனது இல்லம் வரும்படி ப்ரார்த்தித்துவிட்டுக் கேசவாசார்யர் அவரை விட்டுப் பிரிந்தனர்.

அன்று மத்யாஹ்நம், ஆனைக்கட்டிவீதியில், நாவல்பாக்கம் ராமாநுஜாசார்யர் இறங்கியிருந்த வீட்டின் வீதித் திண்ணையின்மேல், அந்த ஸ்வாமியும், கேசவாசார்யரும், பத்மநாபாசார்யரும் உட்கார்ந்திருந்தனர். இதர விஷயமான வார்த்தைகள் சிலகாலம் நடந்தபின், பத்மநாபாசார்யர் ராமாநுஜாசார்யரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமிந்! கேசவாசார்யர் தேவரீரிடம் ஒரு கார்யத்தை உத்தேசித்து எழுந்தருளியிருக்கின்றார்” என்றனர்.

"ஸாதிக்கவேணும். ஏன் இவ்வளவு யோசனை? என்ன திருவுள்ளம்?", என்று சொன்னார் ராமாநுஜாசார்யர்.

"கேசவாசார்யருக்கு ஒரு கந்நிகை இருக்கின்றாள். அவளுக்கு ப்ராசீந ஸுக்ருதத்தாலும், பிதாவின் அநுக்ரஹத்தாலும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் வ்யுத்பத்தி நன்றாக உண்டாயிருக்கின்றது. ஸதா ஸத்துக்களுடைய ஸஹவாஸத்தால் ஸம்ப்ரதாய ஜ்ஞாநமும் யதோசிதம் அவளுக்கு உண்டு. இப்படிப்பட்ட ஸுதையைத் தக்க வரனைத் தேடித் தாநம்செய்ய அபேக்ஷிக்கின்றார். தேவரீர்கள் குமாரருடைய ஜ்ஞாநத்தையும் பைஶஷ்ட்யத்தையும் பற்றி மிகவும் கேள்விப்பட்டு அவரை ஜாமாதாவாக அடைய விரும்புகின்றார்", என்று பத்மநாபாசார்யர் உரைத்தார்.

"ஸ்வாமியினுடைய ஸம்பந்தம் ஸர்வதா ப்ரார்த்திக்கத்தக்கது. அது கிடைத்தால் அது அடியேனுடைய பாக்யவிசேஷமன்றோ? குமாரன் யுக்தவயஸ் வந்தவனாதலால், அவனுடன் ப்ரஸ்தாபிக்காமல் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்வது உசிதமன்று. அந்த விஷயம் தேவரீரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே. இன்றைக்கோ, நாளைக்கோ, அவனுடன் வார்த்தைசொல்லி, அடியேனே ஸ்வாமியின் திருமாளிகையில், ஸவாமியை வந்து தண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொள்கின்றேன்" என்றுரைத்தார் ராமாநுஜாசார்யர். இன்னும் இதர விஷயங்களைப்பற்றிக் கிஞ்சித் ஸம்பாஷித்துவிட்டு அவர்கள் பிரிந்தார்கள். திரும்புங்கால் பத்மநாபாசார்யர் கேசவாசார்யரைப் பார்த்து, "அந்தஸ்வாமியினுடைய அபிப்ராயம் எப்படியிருக்குமோ? ஒன்றும் பிடிகொடுத்து அவர் வார்த்தை சொல்லவில்லையே", என்று சொன்னார்.

"அந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் அடியேனுக்கு விசேஷமாகக் கிடையாது. அவருடைய உக்திகளால் அநுமிக்கக் கூடியதற்கு மேல், அடியேனுக்கு யாதொன்றும் தோன்றவில்லை", என்று சொன்னார் கேசவாசார்யர்.

"ஆனால் எவ்வண்ணம் அந்த வார்த்தைகளைத் தேவரீர் க்ரஹித்தது?", என்றார் பத்மநாபாசார்யர்.

"அவருடைய குமாரர் தேசாந்தரம் சென்று ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார். யுக்தவயஸ்ஸுடன்,

விஷய விமர்சநம் செய்யத்தக்கவராக ஏற்படுகின்றது. அவருடைய அபிப்ராயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் நமக்கு அந்த ஸ்வாமி யாது விடை தரக்கூடும்? ஆதலால் அந்த ஸ்வாமியின் வார்த்தைகளில் அடியேன் யாதொரு வித்யாஸத்தையும் கண்டிலேன்" என்று சொன்னார் கேசவாசார்யர்.

"கந்யாவிக்ரயம் ந கர்தவ்ய", எனும் வசநம் பூர்வமேயுள்ளது. தத்காலத்தில் பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்கள் ஸம்பந்திகளிடம் த்ரவ்யத்தையும் அபேக்ஷிக்கின்றனர். அந்த ரூபமான யோசனை அந்த ஸ்வாமிக்குண்டாயிருக்குமோவென்று ஸந்தேஹிக்கின்றேன்", என்றுரைத்தார் பத்மநாபாசார்யர்.

"அந்த ஸந்தேஹம் ஸர்வத்ர ஜநிக்கலாம். ஆனால் அர்த்தத்ருஷ்ணை பாஷாந்தரம் கற்ற பிள்ளைகள் விஷயத்தில்தான் உண்டாவதாகத் தெரிகின்றது. வைதிகர் குமாரர் வைதிகராகவும் உபபத்யற்றவராகவு மிருந்தால் அர்த்தத்ருஷ்ணை யுண்டாக வேண்டிய சங்கை உதிப்பானேன்?", என்றனர் கேசவாசார்யர்.

"ப்ராஹ்மணர்க்குள் ஆபிஜாத்யம், பரம்பரையாக ஜ்ஞாநம், வைராக்யம், ஸத்கர்மாநுஷ்டாநம் இவற்றால் விசேஷித்தவர்க்குத்தான் ஏற்பட்டது. அபிஜாதர், ப்ராயேண தநவந்தராயிருக்க அவகாசமில்லை. ஆத்மஸம்ஸ்காரத்தைப் பரோபகாரமாகச் செய்வதாலும், ஸந்யாஸம் பூண்டதாயெண்பித்து ப்ராஹ்மண்யம், ஸந்யாஸம் இவற்றைப் பழிக்கச் செய்துகொண்டு ஆர்ஜித்த த்ரவ்யத்தைக் கூச்சமின்றிப் பூர்வாச்ரமிகளுக்கு உதவுவதாலும், சில வைதிகரெனப்படுவோர் குடும்பங்கள் தநவந்தர் குடும்பங்களெனத் தோற்றுகின்றன. அந்யர் லௌகிகவ்ருத்தியை மேற்கொண்டு பணக்காரர் ஆகின்றார்கள். இவர்களுடைய பிள்ளைகளை அபேக்ஷிப்பவர் தகுந்தபடி அப்பிள்ளைகளுக்கு மரியாதையாக அர்த்தவ்யயம் செய்யவேண்டியிருக்கின்றது. வைதிக வ்ருத்தியைத் தவறாத பிள்ளைகட்குப் பெண்களைக் கொடுக்க இசையாமல், பணக்காரப்பிள்ளைகள் வேண்டுமென்று கொண்டு, பணம் கேட்கின்றாரென்று வருத்தப்படுவது மூடத்தனம். அந்தக் குற்றம் தேவரீரிடம் இல்லை. நாவல்பாக்கம் ஸ்வாமி அர்த்தத்ருஷ்ணை கொள்ள ந்யாயமில்லை. அந்த ஸ்வாமி வார்த்தைகளால் தாத்ருசம் அபிப்ராயம்

அவர் சித்தத்தில் குடிகொண்டதோ வென்று ஸந்தேஹித்தேன். இரண்டு நாட்குள் எல்லாம் விசதமாய் ஏற்பட்டுவிடும்'', என்று சொன்னார் பத்மநாபாசார்யர்.

இதற்குள் கேசவாசார்யர் க்ரஹம் ஸமீபித்துவிட்டது. பத்மநாபாசார்யரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு கேசவாசார்யர் இல்லம் சென்றனர். வழக்கப்ரகாரம் ஸாயங்கால வேளையில் நகரத்தவர்களும், உத்ஸவார்த்தம் வந்தவர்களும், பெரிய காஞ்சீபுரம் ராஜ வீதியில் பகவான் ரதத்தின்மீது எழுந்தருளுவதைத் தர்சிக்க வந்துகூடினர். அங்கு கேசவாசார்யரும், பத்மநாபாசார்யரும், மாதவாசார்யரும், வேதபாராயண கோஷ்டியில் இருந்தனர். அந்த ஸமயத்தில் நாவல்பாக்கம் ராமாநுஜாசார்யரும் அவர் குமாரரும் அந்தப் பக்கமாக வரவே, பத்மநாபாசார்யர் அந்தப் பிள்ளையைக் கேசவாசார்யருக்குக் காட்டினார். பிள்ளை இருபத்திரண்டு பிராயங் கடந்தவனானபோதிலும் ப்ரஹ்மதேஜஸ் ப்ரகாசிக்க விளங்கினான். கேசவாசார்யர் அவனைப் பார்த்து அவன் தன் புத்திரிக்குத் தக்க புருஷன் என்று த்ருப்தராயினர். கைங்கர்யத்தை விட்டுவிட்டுப் பிள்ளையைப் பார்த்துக்கொண்டுபோக அவர் எண்ணினாரில்லை. ஆனால் பத்மநாபாசார்யர் தனது ப்ரஸ்தாபத்தின்பேரில் உண்டான ப்ரயத்நம் ஸபலமாகவேண்டுமெனும் இச்சையால், கோஷ்டியைவிட்டு ராமாநுஜாசார்யர் இருந்தவிடம் சென்றனர்.

பத்மநாபாசார்யரைப் பார்த்து ராமாநுஜாசார்யர், "எழுந்தருளவும். இதோ தாஸன் இருக்கின்றான். க்ரஹஸ்தாச்ரமத்தில் ப்ரவேசிக்க அதிக விருப்பத்தை அவன் காட்டவில்லை" என்று சொன்னார்.

"ஏன் அப்படி யோசிக்கவேண்டும்? இந்தக் காலத்தில் இவ்வளவு வயஸு பர்யந்தம் ப்ரஹ்மசர்ய வ்ருதத்தைக் காப்பாற்றுபவர் இல்லையே'' என்று சொன்னார் பத்மநாபாசார்யர்.

"அடியேன் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் ஸம்பாதித்தேன். இன்னும் மீமாம்ஸையை முடித்துவிட்டு ஸ்ரீபாஷ்யம் காலக்ஷேபம் செய்யவேண்டும். விவாஹம் அடியேனுடைய இஷ்டப்ராப்திக்கு விக்நம் செய்யாதா?'' என்று சொன்னான் வீரராகவன்.

"தத்காலவிவாஹம் எப்படி விக்நம் செய்யும்? பெண் உம்மிடம் உடனே வரப்போகின்றுளா? விவாஹாநந்தரம் மூன்று நான்கு ஸம்வத்ஸரம் வரையில் வித்யாவ்ருத்தியை நீர் செய்துகொண்டிருக்கலாமே. நீர் இவ்வளவு ஜ்ஞாதாவாய் இருக்க, க்ஞாதாவெனத் தகும் அபூர்வமான கந்நிகை உமக்குக் கிடைக்கும்போது நீர் விரோதம் செய்யலாமோ? உம்மிடம் அவள் வருங்காலத்தில் யாஜ்ஞவல்க்யரிடம் மைத்ரேயி வந்தவண்ணம் வருவளே" என்று சொன்னுர் பத்மநாபாசார்யர்.

"என்ன ஸ்வாமிந்! வித்யாகர்வம் கொண்ட பெண்ணை மணந்தால் விபரீதத்தில் பர்யவஸிக்கும்" என்றனன் வீரராகவன்.

"கேசவாசார்யர் பெண்விஷயமாய் இப்படி யாரும் சங்கிக்கமாட்டார். ஸ்வலாபஸந்துஷ்டரும், ஶாந்தரும், பரமஸாதுவுமான அந்த ஸ்வாமியுடன் ஸஹவாஸம் ஸர்வ தௌராத்ம்யத்தையும் நிவர்த்திக்குமே. அவருடைய குழந்தையைப்பற்றி இப்படி எண்ணலாமோ?" என்றுர் பத்மநாபாசார்யர்.

"பத்மநாபாசார்யா! க்ஷமித்தருள. அடியேன் தாஸனுடன் வார்த்தைசொல்லி அவனை இணங்கச்செய்கின்றேன். ஏடுகளைப் பார்த்தமாத்ரத்தினுல் லோகாநுபவம் உண்டாய்விடுமோ? அடியேனுக்கு இந்த ஸம்பந்தத்தில் மிகவும் திருப்தியுண்டாயிருக்கின்றது. பெருமாள் திரும்பி ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளினபிறகு அடியேன் அந்த ஸ்வாமியை வந்து தண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொள்கின்றேன். தேவரீரை முன்கொண்டே அப்படிச் செய்கின்றேன்", என்று சொன்னுர் ராமாநுஜாசார்யர்.

பகவான் ரதத்தின்மேல் மூன்று நாள் எழுந்தருளியிருந்தார். மூன்றும்நாள் ராத்ரி ஸந்நிதிக்குத் திரும்பினுர்.

(இன்னும் வரும்.)

பத்ராதிபர்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

𑌤𑍍𑌵𑌦𑍀𑌯𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌜𑍍𑌝𑌿𑌤𑌶𑍇𑌷𑌭𑍋𑌜𑌿𑌨𑌾
𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌰𑍇𑌣 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 ।
𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌣 𑌸𑍇𑌨𑌾𑌪𑌤𑌿𑌨𑌾 𑌨𑍍𑌯𑌵𑍇𑌦𑌿 𑌤𑌤𑍍-
𑌤𑌥𑌾𑌽𑌨𑍁𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑍁𑌦𑌾𑌰𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑍈𑌃 ॥ 42.

---

42. "𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑌾𑌲𑌯𑌂" என்னும் ஶ்லோகத்தினல் தமக்கு ஸம்பவித்திருந்த பக்த்யதிஶயம் தாங்க முடியாமல் பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதில் ஒருவித ஆவலை வெளியிட்டு, "𑌕𑌦𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌃" என்னும் ஶ்லோகத்தினல் ஶீக்ரமாகவே அந்தப் பாதாரவிந்தத்தின் ஸம்ஶ்லேஷ விஶேஷத்தை ப்ரார்த்தித்து, பிறகு "𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌮𑌾𑌨𑍋𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌪𑍀𑌤𑌵𑌾𑌸𑌸𑌂" இத்யாதி பதினன்கு ஶ்லோகங்களினல், அப்படிப்பட்ட ஸாக்ஷாத்கார ஸம்ஶ்லேஷாநந்தா பாவிபான ஸர்வ விதகைங்கர்யத்திற்கும் உத்தேஶ்யனுயுள்ள பகவானை, ஸமஸ்தமான கல்யாணகுணங்கள் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் லக்ஷ்மீ நித்ய ஸூரிகள் இவர்களுடன் விஶிஷ்டனுக அநுஸந்திக்கிறுர். கீழ் விவரிக்கப்பட்ட 39, 40, 41 ஆகிய இந்த மூன்று ஶ்லோகங்களினல், ப்ரதாநதமர்களான அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநரென்னும் மூன்று நித்ய ஸூரிகளுள் முதல் இருவருடைய வைஶிஷ்ட்யத்தை அநுஸந்தித்துவிட்டு, இந்த 42 - வது ஶ்லோகத்தில் மூன்றுமவராகிய விஷ்வக்ஸேநருடைய வைஶிஷ்ட்யத்தை அவருடைய தாஸ்ய ஸாம்ராஜ்யமுகமாக அநுபவிக்கிறுர்.

நமது ஸித்தாந்தத்தில், ஸாத்விகர் அறியவேண்டும் தத்வம்
பரதத்வம் அவரதத்வ மென்று இரண்டு வகைப்படு மென்றும்,
அவைகளுள் பரதத்வமென்பது ஸாக்ஷாத் ஸ்ரிய:பதியான புரு
ஷோத்தமனே யென்றும், அவரதத்வமென்பது சேதநம் அசேதந
மென்று இரண்டுவகைப்படு மென்றும், அவைகளுள் சேதந தத்வ
மென்பது நம்மால் ஜீவனென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் பதார்த்தமே
யென்றும், அசேதநதத்வமென்பது புருஷோத்தமன் ஜீவன் இவ
ரிருவரிலும் வேறுபட்ட எல்லாப் பதார்த்தமு மென்றும் சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றது. இதில் ஜீவனென்னும் தத்வமானது - பத்தரென்
றும், பந்தரஹிதரென்றும் இரண்டு வகைப்படும். பத்தரென்பவர்,
பல செய்வினை வன் கயிற்றால் கட்டுண்டு பிறவிக்கடலுள் நின்று
துளங்குகிற சேதநரே. பந்தரஹித ரென்பவர், முக்தரென்றும் நித்ய
ரென்றும் இரண்டு வகைப்படுவர்; இவர்களுள் முக்தரென்பவர் -
பூர்வம் கர்மத்தால் பத்தராயிருந்து பரமபுருஷன் திருவருளால்
அந்தப் பந்தம் நிவ்ருத்தியாகி அவன்பக்கலில் ஶாஶ்வதமாக வீடு
பெற்றவர்கள். நித்யரென்பவர் - ஒரு பொழுதும் கர்ம பந்தத்
திற்கு உட்படாதவராய், நித்யமான பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தை
யுடையராய் நித்யஸூரிகளென்று சொல்லப்பட்ட அநந்த கருட
விஷ்வக்ஸேநாதிகளான அயர்வறும் அமரர்கள். இவருக்குப் பகவ
தபிமத விபரீத ருசி யில்லாமையாலே ஒரு காலத்திலும் கர்ம ஸம்ப
ந்தமன்றிக்கே அதிகாரி நியமத்தோடே கூடின கைங்கர்ய ப்ரவா
ஹம் அநாத்யந்தமாக இருக்கும். இவர்களைப் பற்றித்தான் 'ஸதா
பஶ்யந்தி ஸூரய:'' என்று ஶ்ருதி சொல்லுகின்றது. இந்தப்
பந்த ரஹித ஜீவராகிற நித்யஸூரிகளுடைய வைஶிஷ்ட்யத்தை
இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அநுஸந்திக்கிறபடி.

இந்த நித்யஸூரிகளுக்கு அதிகாரி நியமத்தோடு கூடிய
கைங்கர்ய முண்டு என்று சொன்னோம். திருவநந்தாழ்வானுக்கும்
கருடாழ்வானுக்கும் சில கைங்கர்யங்கள் நியதங்களாக இருப்பது
போல, விஷ்வக்ஸேநருக்கும் ஸர்வலோகநிர்வாஹகராக இருப்
பது அஸாதாரணமான கைங்கர்யம். உபயவிபூதி விஷயமான தன்

னுடைய ஸர்வ பரத்தையும் பகவான் இவர் பக்கலிலே வைத்தி ருக்கிறபடியால், 'ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இவரிட்ட வழக்காகவே இருக்கின்றது' என்று சில பக்தர்கள் கொண்டாடி யிருக்கிருர்கள்.

"த்வதீயபுக்தோஜ்ஜிதசேஷபோஜிநா, த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபரேண, ப்ரியேண ஸேநாபதிநா யத்யதா ந்யவேதி, உதாரவீக்ஷணை: தத்ததாऽநுஜாநந்தம் (பவந்தம்)"-[நீ அமுது செய்து கைவாங்கின ப்ரஸாதத்தினுல் தரிக்குமவராயும், உன்னுலே தன் பக்கலிலே வைக்கப்பட்ட ஸேநா நிர்வஹண பரத்தை யுடையவராயும், ஸர்வருக்கும் அபிமதராயு முள்ள ஸேநாபதியாழ் வானுல் யாதொரு கார்யம் யாதொருபடி விண்ணப்பம் செய்யப் பட்டதோ, அந்தக்கார்யத்தை அப்படியே அளவற்ற தயை முத லியவற்றை ஸூசிப்பிக்கக் கூடிய கடாக்ஷங்களால் அநுக்ரஹி த்து நிற்கும் (உன்னை)].

த்வதீயபுக்தோஜ்ஜிதசேஷபோஜிநா - புஜிக்கும் பொ ருட்டுப் போஜநபாத்ரத்திலே வைக்கப்பட்டுள்ளதில் புஜிக்கப்படா மல் கைவாங்கி நிற்பது, 'புக்தோஜ்ஜிதம்' என்று சொல்லப்படும். 'இப்படி உன்னுல் விலக்கப்படும் சேஷத்தை புஜிக்கும் ஶீலத்தை யுடைய' என்பது வாக்யார்த்தம். 'சேஷ' என்னும் பதத்திற்கு - அப்படி விலக்கப்பட்டதில் ஏகதேசம் என்றும் அர்த்தம் கொள்ள லாம். ஸாமாந்யமாக உச்சிஷ்டம் அபோஜ்யமானுலும், ஸ்வாமியி னுடைய சேஷம் போஜ்யமே என்பது குறிப்பு. தாஸ்ய ஸூக்தி யுள்ள கைங்கர்யத்தைக் காட்டுகிறது இந்த விசேஷணம்.

த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபரேண - உன்னுல் தம் பக்கலிலே வைக்கப்பட்ட ஆத்ம பரத்தையுடைய; அஸுரர்களை நிராகரிப்பது முதலிய வ்யாபாரங்களில் ஸேநாபதியாக இருக்கும் பாரத்தை இவர் பக்கலில் பகவான் கல்பித்திருக்கிறுன் என்பது தாத்பர்யம். 'ஆத்மபரம்' என்பதற்கு - தனது பரம் என்று அர்த்தம். 'தனக் குள்ள ஸமஸ்த பரத்தையும் இவர்பக்கலில் ஈஶ்வரன் வைத்திருக் கிருன்' என்பது இதன் அர்த்தமன்று. 'ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில்

இவரிட்ட வழக்காகவே இருக்கின்றது' இத்யாதியாகச் சிலர் பேசி யிருப்பது, பகவததீநமான இவருடைய ப்ரபாவாதிஶயத்தை ப்ர ஶம்ஸிக்கும் பொருட்டேயாகும். ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பது, ரக்ஷிப் பது, ஸம்ஹரிப்பது, ஜீவன்களுக்கு மோக்ஷம் கொடுப்பது இவை யெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்திற்கு அஸாதாரணங்களான தர்மங்கள். முக்தர்களுக்கும் நித்யர்களுக்கும் இவை ஸம்பவிக்கமாட்டா. ஆகை யால், இவ்விடத்தில் விஷ்வக்ஸேநர் பக்கலில் வைக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் பரம், ஸேநாபதி ஸம்பந்தமான பரமென்று விவரிக் கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது - பக்தர்களுடைய ஸ்வாமி ஸேவை க்கு இடையூறாக நேரும் விக்நங்களை ஶமநம் செய்வது, பரிஜநங் களை நியோகிப்பது முதலிய வ்யாபாரந்தான் ஸேநாபதி யாழ் வானைச் சார்ந்தது என்று ஸித்திக்கின்றது. ஸ்ரீ வைகுண்டகத் யத்தில், "ஸ்வஸங்கல்ப ஜாதாவ க்ஷவது ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதி ஸ்ரீதி விஷ் வக்ஸேநே ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்மைஶ்வர்யம்" என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அரு ளிச்செய்திருக்கிறார் என்பது உண்மையே. ஆனால், இதற்கு - பகவா னால் கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரம் கொண்டவராய், ஸ்ரீ ஸேநாபதி யாழ்வான், அந்தந்தக் காலங்களில் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யா பாரங்களை உத்தேஶித்துப் பகவானிடத்தில் விஜ்ஞாபநம் செய்து கொள்ளுகிறார் என்றும், ஸ்வதஃ ஸர்வஜ்ஞனான பகவான் அவரால் அப்படி விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளப்பட்டபடியே தான் அநுஷ் டிப்பது போல விளையாடுகிறான் என்றும், இவ்விதமாகத்தான் ஸேநாபதியாழ்வானுக்கு ஜகத் வ்யாபார வ்யபதேஶம் அந்வயிக் கும் என்றும் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் பாஷ்யம் அருளிச் செய்திருக்கிறார். 'ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்மைஶ்வர்யம்' என்பதற்கும் ஸேநா நிர்வஹண ரூபமான அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறான் என்று விவரணம் காணப்படுகின்றது. இப்படி வ்யாக்யாநம் செய் யாவிட்டால், விஷ்வக்ஸேநருக்கும் ப்ரஹ்மலக்ஷணம் ப்ரஸங் கிக்கும்.

யேந ஸேநாபதிநா யதர்த்யா ந்யவேதி -

இப்படி பகவதபிமதராயுள்ள ஸேநாபதியாழ்வானால் எது எப்படி விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளப்பட்டதோ. 'இவர் விண்ணப்பத்

தின் ஸ்வரூபம் என்ன? அதன் ப்ரகாரம் என்ன?' என்பதைப் பகவான் அநுஸந்திப்பதே இல்லை என்பது தாத்பர்யம். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எல்லாரும் பகவதபிமதர்களே, பரஸ்பரமும் அபிமதர்களே; ஆனாலும், இவ்விடத்தில் ஸேநாபதியாழ்வானுக்கு விசேஷித்து 'ப்ரியேண' என்னும் விசேஷணம் ப்ரயோகித்திருப்பது, இப்படிப்பட்ட விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ள அவர் அதிகாரியென்பதையும், அப்படி அவரால் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளப்படுமவை யெல்லாம் பகவானுக்கு அபிமதமே யென்பதையும் ஸூசிப்பிக்கும் பொருட்டே. ஈச்வரன் இவருக்தியைப் பின்செல்வது போல நடப்பதும் அவனுடைய லீலாவிசேஷமே. 'நிவெடிதக' என்பதற்குப் பதிலாக 'நிவெடிதஂ' என்னும் ஒரு பாடமும் உண்டு. அப்பொழுது 'தக' என்னும் ஒரு பதத்தை அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளும்படி ஸம்பவிக்கும்.

உ஦ாரவீக்ஷணை ஸ்தயோசிதாஜ்ஞாநஞ்ம் - அந்தக் காரியத்தை அந்தப்ரகாரமே தனது உதார கடாக்ஷங்களாலே அநுக்ரஹிக்கும். கடாக்ஷங்களின் உதாரஸ்வபாவமாவது - அநவதிகமான தயை ஸௌஹார்த்தம் முதலிய குணங்களை ஸூசிப்பிக்கும் ஸ்வபாவமே. ஈச்வரனுடைய திருக்கண்களானதனால் பூர்ணமான ஸௌந்தர்யம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன வென்பதையும், ப்ரக்ருதத்தில் ஸேநாபதியாழ்வானால் செய்துகொள்ளப்படும் விண்ணப்பங்களெல்லாம் தனக்கு அபிமதங்களானவை யாதலால் பிறருக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்குமளவு அந்தத் திருக்கண்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன வென்பதையும் இந்த 'உ஦ார' என்னும் விசேஷணம் குறிக்கின்றது.

'பரம பதத்திலும் ஜீவன்களுக்குள் இப்படிப்பட்ட வைஷம்யமுண்டோ? அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர்களுக்குள் ஒவ்வொருவருக்கும் விக்ரஹம் வேறுபட்டிருக்கின்றதென்றும், அதிகாரமும் வெவ்வேறாக இருக்கின்றது என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே!' என்று ஒரு சங்கை இவ்விடத்தில் ஜநிக்கக்கூடும். நித்யருக்கும் பகவானுக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸமமே, போகமும் ஸமமே என்பது தான்